

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2015. gada 15. jūlijā *

Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Priekšspriegojuma tērauda tirgus Eiropā — Cenu noteikšana, tirgus sadale un apmaiņa ar konfidenciālu komercinformāciju — Salikts pārkāpums — Vienots un turpināts pārkāpums — Norobežošanās — Pārkāpuma smagums — Atbildību mīkstinoši apstākļi — Vienlīdzīga attieksme — Sodu un sankciju individualitātes princips — Maksātspējas novērtējums — Komisijas 2002. gada paziņojums par sadarbību — 2006. gada pamatnostādnes naudas soda aprēķināšanai — Neierobežota kompetence

Lieta T-393/10

Westfälische Drahtindustrie GmbH, Hama (Vācija),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, Hama,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, Izerlona [*Iserlohn*] (Vācija),

ko sākotnēji pārstāvēja *C. Stadler* un *N. Tkatchenko*, vēlāk – *C. Stadler* un *S. Budde*, advokāti,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *V. Bottka*, *R. Sauer* un *C. Hödlmayr*, pārstāvji, kuriem palīdz *M. Buntscheck*, advokāts,

atbildētāja,

par prasību atcelt un grozīt Komisijas 2010. gada 30. jūnija Lēmumu C(2010) 4387, galīgā redakcija, par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/38344 – Priekšspriegojuma tērauds), kurā grozījumi ir izdarīti ar Komisijas 2010. gada 30. septembra Lēmumu C(2010) 6676, galīgā redakcija, un Komisijas 2011. gada 4. aprīļa Lēmumu C(2011) 2269, galīgā redakcija, kā arī prasību atcelt Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora 2011. gada 14. februāra vēstuli.

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *S. Frimods Nilsens* [*S. Frimodt Nielsen*] (referents), tiesneši *F. Deuss* [*F. Dehousse*] un *E. Kolinss* [*A. Collins*],

sekretāre *K. Andova* [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 10. jūlija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums¹ [..]

II – Par prasības atcelt 2011. gada 14. februāra vēstuli pieņemamību

- 92 Ir jāatgādina, ka tiesvedības laikā ģenerāldirektors paziņoja prasītājam 2011. gada 14. februāra vēstuli, ar ko noraidīts pieteikums par atkārtotu to maksātspējas novērtēšanu, kuru prasītājas bija iesniegušas Komisijai 2010. gada 12. augustā, t.i., laikposmā starp sākotnējā lēmuma pieņemšanu un šīs prasības celšanu.
- 93 Minētajā vēstulē, kas sagatavota pēc tam, kad tika izvērtēti prasītāju norādītie faktiskie apstākļi un to atbildes uz vairākiem jautājumiem, kurus tām bija uzdevuši Komisijas dienesti laikā no 2010. gada 12. augusta līdz 2011. gada 7. februārim, ģenerāldirektors secināja, ka tādu iemeslu dēļ, kas kontrastē ar apstrīdētajā lēmumā norādītajiem, prasītājam nav jāpiešķir naudas soda samazinājums, lai ņemtu vērā to maksātspēju.
- 94 Prasītājas replikas rakstā ir lūgušas atļautu prasības prasījumus attiecināt arī uz 2011. gada 14. februāra vēstules atcelšanu (skat. šā sprieduma 66. punktu).
- 95 Komisija iebilst pret šo lūgumu, norādot, pirmkārt, ka minētā vēstule nemaina to tiesisko stāvokli un līdz ar to nevar būt par prasības atcelt tiesību aktu priekšmetu un, otrkārt, ka prasītājas, lai pamatotu savu pieteikumu par atkārtotu to maksātspējas novērtēšanu, nav sniegušas jaunus un būtiskus faktus. Tātad šajos apstākļos 2011. gada 14. februāra vēstule esot pilnībā apstiprinoša. Turklāt Komisija apgalvo, ka, tā kā prasītāju maksātspējas novērtēšana ietilpst Vispārējās tiesas neierobežotajā kompetencē un Vispārējai tiesai, īstenojot šo kompetenci, ir jāņem vērā faktiskā situācija tās nolēmuma pieņemšanas dienā, prasītājam nav intereses panākt, ka Vispārējā tiesa nospriež par to maksātspējas novērtējuma atbilstību, kāda tā bija vēstules gatavošanas dienā, t.i., 2011. gada 14. februārī.
- 96 Ir taisnība, ka Savienības iestādes viedokļa izklāstīšana rakstveidā vai vienkārša nodoma izteikšana nav uzskatāmas par lēmumu, par kuru var tikt celta prasība atcelt tiesību aktu saskaņā ar LESD 263. panta pirmo daļu, ja tas nerada tiesiskas sekas vai tā mērķis nav radīt šādas sekas (šajā ziņā skat. spriedumus, 1980. gada 27. marts, *Sucrimex* un *Westzucker*/Komisija, 133/79, Krājums, EU:C:1980:104, 15.–19. punkts, un 1988. gada 27. septembris, *Apvienotā Karaliste/Komisija*, 114/86, Krājums, EU:C:1988:449, 12.–15. punkts).
- 97 Turklāt ir nospriests, ka, runājot par privātpersonu celtām prasībām atcelt tiesību aktu, ne visas vēstules, ko Savienības struktūra nosūta, atbildot uz tās adresāta formulētajiem pieprasījumiem, ir uzskatāmas par tiesību aktu, kas tās skar LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, kas tādējādi ļautu šim adresātam celt prasību atcelt tiesību aktu (šajā ziņā skat. rīkojumu, 1993. gada 27. janvāris, *Miethke* /Parlaments, C-25/92, Krājums, EU:C:1993:32, 10. punkts).
- 98 Turpretim saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pasākumi, kas rada saistošas tiesiskas sekas, kuras var ietekmēt trešo personu intereses, būtiski grozot to tiesisko stāvokli, ir uzskatāmi par aktiem, pret kuriem var vērsties ar prasību atcelt tiesību aktu LESD 263. panta izpratnē (spriedums, 1981. gada 11. novembris, *IBM/Komisija*, 60/81, Krājums, EU:C:1981:264, 9. punkts; skat. arī spriedumu, 2008. gada 17. aprīlis, *Cestas/Komisija*, T-260/04, Krājums, EU:T:2008:115, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

1 — Ietverti tikai tie šī sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

- 99 Turklāt ir nepieciešams pievērst uzmanību pasākuma, kuru prasa atcelt, būtībai, lai noteiktu, vai to var apstrīdēt ar prasību atcelt tiesību aktu, savukārt formai, kādā tas tika pieņemts, šajā ziņā nav nozīmes (spriedums, *IBM/Komisija*, minēts 98. punktā, EU:C:1981:264, 9. punkts; skat. arī spriedumu *Cestas/Komisija*, minēts 98. punktā, EU:T:2008:115, 68. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 100 Tikai tiesību akts, kurā Savienības struktūra nepārprotami un galīgi izsaka savu viedokli formā, kas ļauj noteikt tā raksturu, ir lēmums, kas var būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets, tomēr ar nosacījumu, ka šis lēmums nav apstiprinājums kādam agrākam aktam (šajā ziņā skat. spriedumu, 1982. gada 26. maijs, Vācija un *Bundesanstalt für Arbeit/Komisija*, 44/81, Krājums, EU:C:1982:197, 12. punkts).
- 101 Gadījumā, ja apstrīdētais tiesību akts ir pilnībā apstiprinošs, prasība ir pieņemama tikai ar nosacījumu, ka apstiprinātais tiesību akts ir ticis apstrīdēts termiņā (skat. spriedumus, 1995. gada 14. jūlijs, *CB/Komisija*, T-275/94, Krājums, EU:T:1995:141, 27. punkts, un 1997. gada 10. jūlijs, *AssiDomän Kraft Products u.c./Komisija*, T-227/95, Krājums, EU:T:1997:108, 29. punkts un tajā minētā judikatūra). Proti, prasība pret apstiprinošu lēmumu ir nepieņemama tikai tad, ja attiecībā uz konkrēto personu apstiprinātais lēmums ir kļuvis galīgs tāpēc, ka atbilstošajā termiņā netika celta prasība, ar ko šo lēmumu apstrīd. Pretējā gadījumā attiecīgā persona ir tiesīga apstrīdēt gan apstiprināto lēmumu, gan apstiprinošo lēmumu, gan arī abus šos lēmumus (spriedumi, 1989. gada 11. maijs, *Maurissen un Union syndicale/Revīzijas palāta*, 193/87 un 194/87, EU:C:1989:185, 26. punkts, un 2007. gada 18. decembris, *Weißenfels/Parlaments*, C-135/06 P, Krājums, EU:C:2007:812, 54. punkts).
- 102 Turpretim, ja prasītājs ir nokavējis termiņu prasības celšanai par lēmumu, ar kuru nepārprotami noteikts viņam saistošs pasākums ar tiesiskām sekām, kas skar viņa intereses, viņš nevar atjaunot šo termiņu, pieprasot iestādei pārskatīt savu lēmumu un ceļot prasību par noraidīto lēmumu, ar kuru apstiprināts agrāks lēmums (skat. spriedumu, 1995. gada 15. marts, *COBRECAF u.c./Komisija*, T-514/93, Krājums, EU:T:1995:49, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 103 Iepriekš izklāstīto apsvērumu gaismā ir jāizvērtē tādas prasītāju prasības pieņemamība, ar ko lūgts atcelt 2011. gada 14. februāra vēstuli, kurā ģenerāldirektors noraidīja prasītāju pēc sākotnējā lēmuma pieņemšanas iesniegto pieteikumu par atkārtotu to maksātspējas novērtēšanu (skat. šā sprieduma 60. un 61. punktu).
- 104 Šajā ziņā Komisijas arguments, ka tai neesot pienākuma lemt par uzņēmumu pieteikumiem par atkārtotu maksātspējas novērtēšanu, kuri iesniegti pēc lēmumu, ar ko uzliek naudas sodus, pieņemšanas, šajā gadījumā nav iedarbīgs. Proti, nav strīda par to, ka aplūkotajā gadījumā Komisijas dienesti pieņēma lēmumu par prasītāju jauno pieteikumu pēc tam, kad tie bija pārbaudījuši jaunus dokumentus, ko prasītājas iesniegušas pieteikuma pamatojumam, un uzdevuši tām vairākus jautājumus, tostarp par šiem dokumentiem.
- 105 Turklāt pēc šīs pārbaudes beigām ģenerāldirektors pamatoja savu atteikumu apmierināt prasītāju pieteikumu par naudas soda samazināšanu ar tādiem motīviem, kas ir pretrunā sākotnējā lēmumā norādītajiem. Proti, sākotnējā lēmumā Komisija bija norādījusi, ka prasītāju stāvoklis ir tik nestabils, ka tās šī iemesla dēļ varētu beigt pastāvēt neatkarīgi no tā, cik liels naudas sods tām tiktu uzlikts, savukārt 2011. gada 14. februāra vēstulē ģenerāldirektors norādīja, ka, ņemot vērā prognozes par *WDI* naudas plūsmu, kuras prasītājas bija iesniegušas pēc sākotnējā lēmuma pieņemšanas, tām nav izdevies pierādīt, ka šī viena sabiedrība nav spējīga iegūt nepieciešamo finansējumu, lai samaksātu pilnu naudas soda summu.
- 106 Turklāt naudas sodu summa, attiecībā uz kuru ģenerāldirektors ir veicis savu novērtējumu par prasītāju maksātspēju, bija summa, kas tām tikusi noteikta pēc pirmā lēmuma par grozījumiem. Tomēr šī summa atšķiras no tās, attiecībā uz kuru sākotnējā lēmumā ir veikts pirmais novērtējums par šo maksātspēju.

- 107 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka 2011. gada 14. februāra vēstulē ģenerāldirektors izvērtēja prasītāju maksātspēju, ņemot vērā faktiskos un tiesiskos apstākļus, kas atšķiras no tiem, kuri tikuši izvērtēti sākotnējā lēmumā, un ka ģenerāldirektora norādītais atteikuma samazināt tām uzlikto naudas sodu motīvs atšķiras no tā, ar kuru pamatots sākotnējā lēmumā ietvertais atteikums apmierināt to pieteikumu par naudas soda samazināšanu. Līdz ar to 2011. gada 14. februāra vēstule nevar tikt uzskatīta par pilnībā apstiprinošu attiecībā uz sākotnējo lēmumu – kā to apgalvo Komisija (šajā ziņā skat. spriedumus, 2001. gada 7. februāris, *Impesca*/Komisija, T-186/98, Krājums, EU:T:2001:42, 44.–51. punkts, un 2012. gada 22. maijs, *Sviluppo Globale*/Komisija, T-6/10, EU:T:2012:245, 22.–24. punkts).
- 108 Katrā ziņā ir jāatgādina, ka LESD 263. panta sestajā daļā paredzētajā prasības celšanas termiņā prasītājas ir izteikušas lūgumu atcelt 2011. gada 14. februāra vēstuli – šīs prasības ietvaros, kas arī ir vērsta pret apstrīdēto lēmumu. Tātad dienā, kad prasītājas lūdza paplašināt šīs prasības priekšmetu, to attiecinot arī uz 2011. gada 14. februāra vēstuli, sākotnējais lēmums vēl nebija kļuvis galīgs. No šā sprieduma 101. punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka šajos apstākļos, pat ja tiktu pieņemts, ka 2011. gada 14. februāra vēstule būtu jāuzskata par pilnībā apstiprinošu aktu attiecībā uz sākotnējo lēmumu, šis fakts nevar padarīt šādu atcelšanas lūgumu nepieņemamu.
- 109 Visbeidzot ir jānorāda, ka Savienības tiesai īstenojot tās neierobežoto kompetenci, nav izslēgts, bet – pretēji – ir paredzams, ka, ciktāl tiesu par to ir lūgusi prasītāja un neskarot absolūtus pamatus, kas, ievērojot sacīkstes principu, tiesai ir jāizvirza pēc savas ierosmes, tā veic Komisijas sniegto tiesisko un faktisko vērtējumu pārbaudi (skat. spriedumu, 2014. gada 10. jūlijs, *Telefónica* un *Telefónica de España* /Komisija, C-295/12 P, Krājums, EU:C:2014:2062, 51.–57. punkts un tajos minētā judikatūra). Lai gan, kā to pareizi apgalvo Komisija, tiesai, kurai ir neierobežota kompetence, principā ir jāņem vērā tiesiska un faktiskā situācija dienā, kad tā pieņem nolēmumu, ja tā uzskata, ka tai ir pamats izmantot savas grozišanas pilnvaras (šajā ziņā skat. spriedumus, 1974. gada 6. marts, *Istituto Chemioterapico Italiano* un *Commercial Solvents*/Komisija, 6/73 un 7/73, Krājums, EU:C:1974:18, 51. un 52. punkts; 1995. gada 14. jūlijs, *CB*/Komisija, T-275/94, Krājums, EU:T:1995:141, 61. punkts, un 2011. gada 5. oktobris, *Romana Tabacchi*/Komisija, T-11/06, Krājums, EU:T:2011:560, 282.–285. punkts), šis pienākums nenozīmē, ka uzņēmumi, kurus Komisija ir sodījusi par LESD 101. panta pārkāpumu, nekādi nav ieinteresēti, lai pārbaude tiesā attiektos arī uz Komisijas sniegto faktisko un tiesisko vērtējumu pamatotību, ņemot vērā faktisko un tiesisko situāciju šo vērtējumu izdarīšanas dienā. Līdz ar to tikai iespējamības dēļ, ka saistībā ar prasītāju maksātspējas novērtējumu Vispārējā tiesa nolems īstenot savu neierobežoto kompetenci, kontrolei pār 2011. gada 14. februāra vēstulē ietvertajiem vērtējumiem nezūd priekšmets.
- 110 No tā izriet, ka iebildes par nepieņemamību, ko Komisija izvirzījusi pret lūgumu par 2011. gada 14. februāra vēstules atcelšanu, ir noraidāmas.

[..]

A – Par pirmo un otro prasības pamatu – to, ka Komisija kļūdaini uzskatīja, ka prasītājas ir nepārtraukti piedalījušās vienotā un turpinātā pārkāpumā kopš 1984. gada 1. janvāra

- 121 Pirmā prasības pamata pirmajā daļā prasītājas norāda, ka, ņemot vērā, pirmkārt, aptuveni pusotra gada pārtraukumu starp Cīrihes kluba darbības beigām un Eiropas kluba darbības sākumu un, otrkārt, atšķirības starp šo divu mehānismu organizāciju un funkcionēšanu, Komisijai nebija pamata secināt, ka abi šie dažādie pārkāpumi veido vienotu un turpinātu pārkāpumu. No tā izrietot, ka pārkāpumiem, kas izdarīti pirms Eiropas kluba darbības sākuma, t.i., pirms 1997. gada 12. maija, bija iestājies noilgums saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

- 122 Pirmā prasības pamata otrajā daļā prasītājas apgalvo, ka Komisija nekādi neesot ņēmusi vērā to, ka *WDI* tādā veidā, kā tas bija acīmredzams visiem pārējiem uzņēmumiem, kuri piedalījās 1996. gada 9. janvāra sanāsmē, bija norobežojusies no Čīrihes kluba ietvaros īstenotajiem nolīgumiem – kā par to liecina burtnīcas ar *Emesa* izdarītajām piezīmēm. No tā izrietot, ka šī iemesla dēļ visiem pārkāpumiem, ko izdarījusi *WDI* pirms 1997. gada 12. maija, arī bija iestājies noilgums saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktu.
- 123 Ar otro prasības pamatu, kas izvirzīts pakārtoti, prasītājas apgalvo, ka tām pārņemtais pārkāpums vismaz esot bijis jāuzskata par atkārtotu un ka Komisijai saistībā ar [pārkāpuma] ilguma noteikšanu naudas soda aprēķināšanas mērķiem esot bijis jāņem vērā aizliegtās vienošanās pārtraukšana pārejas periodā.
- 124 Līdz ar to vispirms jāpārbauda, vai Komisijai ir bijis pamats konstatēt, ka *WDI* ir piedalījies vienotā un turpinātā pārkāpumā.

1. Par vienota un turpināta pārkāpuma esamību

a) Aizliegtās vienošanās sastāvdaļas un vienotā pārkāpuma raksturojums apstrīdētajā lēmumā

- 125 Lai gan iebildumu rakstā un atbildes rakstā uz repliku Komisija apgalvo, ka šajā lietā aplūkotais pārkāpums ir “turpināts vai atkārtots”, no paša sākuma ir jāatgādina, ka apstrīdētajā lēmumā minētais pārkāpums ir kvalificēts tikai kā “vienots un turpināts” (apstrīdētā lēmuma preambulas 609. apsvērums), nevis kā atkārtots. Tātad prasītājas ir tikušas sodītas par pārkāpumu, ko nepārtraukti izdarījušas *Klöckner Draht*, kas kļuvusi par *WDI*, kopš 1984. gada 1. janvāra un *WDV* un *Pampus* – no datumiem, kad šīs sabiedrības ir ieguvušas kontroli pār *WDI* (skat. šā sprieduma 54.–57. punktu).
- 126 Apstrīdētā lēmuma preambulas 122. apsvērumā Komisija ir aprakstījusi aizliegto vienošanos, dalību kurā tā pārmetusi prasītājām, kā “Eiropas mēroga vienošanos, ko veido tā saucamais Čīrihes posms un tā saucamais Eiropas posms un/vai valstu līmeņa/reģionālas vienošanās atkarībā no konkrēta gadījuma”.
- 127 Lēmuma preambulas 123.–135. apsvērumā šie dažādie nolīgumi un saskaņotas darbības ir norādīti īsumā, un turpmāk tie ir detalizēti izklāstīti un izvērtēti saistībā ar LESD 101. panta 1. punktu un EEZ līguma 53. pantu. Komisijas skatījumā, kā tas atgādināts šā sprieduma 40.–53. punktā, aizliegto vienošanos – konkrēti un hronoloģiskā secībā – veido septiņas būtiskas sastāvdaļas.
- 128 Pirmkārt, Čīrihes klubs, t.i., Eiropas mēroga vienošanās pirmais posms, pastāvēja no 1984. gada 1. janvāra līdz 1996. gada 9. janvārim un bija saistīts ar kvotu noteikšanu attiecībā uz katru valsti (Vācija, Austrija, Benilukss, Francija, Itālija un Spānija), klientu sadali, cenām un apmaiņu ar konfidenciālu komercinformāciju. Tā dalībnieki sākotnēji bija *Tréfileurope*, *Nedri*, *WDI*, *DWK* un *Redaelli*, kura turklāt pārstāvēja vairākus citus Itālijas uzņēmumus, vismaz sākot no 1993. gada, kuriem turpmāk 1992. gadā pievienojās *Emesa* un 1993. gadā – *Tycsa*.
- 129 Otrkārt, Itālijas klubs, valsts līmeņa vienošanās, kas ilga no 1995. gada 5. decembra līdz 2002. gada 19. septembrim, attiecās uz kvotu noteikšanu attiecībā uz Itāliju, kā arī eksportu no šīs valsts uz pārējo Eiropu. Tā dalībnieki bija Itālijas uzņēmumi *Redaelli*, *ITC*, *CB* un *Itas*, kuriem turpmāk pievienojās *Tréfileurope* un *Tréfileurope Italia* 1995. gada 3. aprīlī, *SLM* 1997. gada 10. februārī, *Trame* 1997. gada 4. martā, *Tycsa* 1996. gada 17. decembrī, *DWK* 1997. gada 24. februārī un *Austria Draht* 1997. gada 15. aprīlī.
- 130 Treškārt, Dienvidu nolīgums ir reģionāls nolīgums, kuru 1996. gadā saskaņoja un noslēdza Itālijas uzņēmumi *Redaelli*, *ITC*, *CB* un *Itas*, vienojoties ar *Tycsa* un *Tréfileurope*, lai noteiktu katra dalībnieka iesaistīšanās dienvidu valstīs (Spānija, Itālija, Francija, Beļģija un Luksemburga) pakāpi un vienotos par kopīgu uzstāšanos, pārrunājot kvotas ar citiem Ziemeļeiropas ražotājiem.

- 131 Ceturtkārt, Eiropas klubs, t.i., Eiropas mēroga vienošanās otrais posms, 1997. gada maijā apvienoja *Tréfileurope*, *Nedri*, *WDI*, *DWK*, *Tycsa* un *Emesa*. Eiropas kluba sanāksmes, kurām laiku pa laikam varēja pievienoties citi Eiropas ražotāji (skat. šā sprieduma 48. punktu), ir beigušās 2002. gada septembrī. Nolīgums bija vērsti uz to, lai pārvarētu Cīrihes kluba krīzi, un attiecās uz jaunu kvotu sadali (aprēķinātas par laikposmu no 1995. gada ceturktā ceturkšņa līdz 1997. gada pirmajam ceturksnim), klientu sadali un cenu noteikšanu. Pastāvīgie dalībnieki vienojās par saskaņošanas noteikumiem, tostarp tādu koordinātoru iecelšanu, kuri bija atbildīgi par nolīgumu īstenošanu vairākās valstīs un saskaņošanu ar citiem ieinteresētiem uzņēmumiem, kuri darbojās šajās valstīs vai bija saistīti ar tiem pašiem klientiem. To pārstāvji regulāri tikās dažādos līmeņos, lai pārraudzītu nolīgumu īstenošanu. Tie apmainījās ar konfidenciālu komercinformāciju. Noligtās rīcības neievērošanas gadījumā tika piemērota kompensāciju sistēma.
- 132 Piektkārt, aizliegtās vienošanās daļās, kas attiecās uz visu Eiropu, seši pastāvīgie dalībnieki, kuriem laiku pa laikam pievienojās Itālijas ražotāji un *Fundia ad hoc* kārtībā, ja tiem ir bijusi interese, stājās arī divpusējos vai daudzpusējos kontaktos un piedalījās cenas noteikšanā un klientu sadalē. Piemēram, *Tréfileurope*, *Nedri*, *WDI*, *Tycsa*, *Emesa*, *CB* un *Fundia* saskaņoja visas cenas un apjomus attiecībā uz klientu *Addtek*. Šie projekti attiecās galvenokārt uz Somiju, Zviedriju un Norvēģiju, bet arī uz Nīderlandi, Vāciju un Baltijas valstīm, kā arī Centrālo un Austrumeiropu. Saskaņošana attiecībā uz *Addtek* ir sākusies Eiropas mēroga vienošanās Cīrihes kluba posmā un turpinājusies vismaz līdz 2001. gada beigām.
- 133 Sestkārt, laikposmā, vismaz sākot no 2000. gada septembra līdz 2002. gada septembrim, seši pastāvīgie dalībnieki, *ITC*, *CB*, *Redaelli*, *Itas* un *SLM* regulāri tikās ar mērķi integrēt Itālijas uzņēmumus Eiropas klubā kā pastāvīgus dalībniekus. Itālijas uzņēmumi vēlējās palielināt savas kvotas Eiropā, savukārt Eiropas klubs vēlējās saglabāt esošo stāvokli. Šim nolūkam notika sanāksmes Itālijas kluba ietvaros, lai izstrādātu Itālijas uzņēmumu kopīgu nostāju, sanāksmes Eiropas kluba ietvaros, lai izskatītu Itālijas uzņēmumu pretenzijas, un sanāksmes starp Eiropas kluba dalībniekiem un Itālijas pārstāvjiem, lai panāktu šo abu vienošanos dalībnieku nostāju tuvināšanu. Šos sarunu gaitā iesaistītie uzņēmumi apmainījās ar konfidenciālu komercinformāciju. Saistībā ar Eiropas kvotu pārdali, lai iekļautu Itālijas ražotājus, šie uzņēmumi vienojās izmantot jaunu references laikposmu (no 2000. gada 30. jūnija līdz 2001. gada 30. jūnijam). Tāpat tie ir vienojušies par Itālijas uzņēmumu uz pārējo Eiropu veiktā eksporta vispārējo apjomu. Vienlaikus tie apsprieda cenas, Eiropas kluba dalībniekiem cenšoties Eiropas mērogā ieviest Itālijas kluba ietvaros Itālijas ražotāju izmantoto cenu noteikšanas mehānismu.
- 134 Septītkārt, Komisija norādīja arī uz Spānijas kluba esamību, kas bija pārējām aizliegtās vienošanās daļām paralēls pasākums un attiecās uz Spānijas un Portugāles tirgiem (skat. šā sprieduma 52. punktu).
- 135 Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 610.–612. apsvērumā norādīja iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka visi šie pārkāpuma elementi veido saskaņotu pasākumu kopumu ar vienotu mērķi ierobežot konkurenci PT tirgū Eiropas un valstu līmenī. Līdz ar to Komisija secināja, ka identificēto pret konkurenci vērsto pasākumu kopumam ir bijis vienots pret konkurenci vērsti komerciāls mērķis, proti, izkropļot vai novērst normālus konkurences apstākļus PT tirgū un noteikt globālo līdzsvaru, izmantojot kopīgus mehānismus dažādos līmeņos, kuros izdarīts pārkāpums, t.i., nosakot cenas, iedalot kvotas, sadalot klientus un apmainoties ar konfidenciālu komercinformāciju.
- 136 Konkrētāk, apstrīdētā lēmuma preambulas 613. apsvērumā tā precizēja iemeslus, kuru dēļ Cīrihes kluba posms un Eiropas kluba posms, neraugoties uz pārejas periodu, veido vienotu pārkāpumu. It īpaši Komisija norādīja, ka sanāksmes, kuru mērķis bija kaitēt brīvai konkurencei un no jauna ieviest ilgstošu Eiropas mēroga vienošanos, notika pēc Cīrihes kluba posma beigām. Tāpat tā norādīja, ka līgumu, kas tikuši noslēgti Cīrihes kluba ietvaros, iedarbība saglabājās pārejas periodā un ka reģionālo vienošanos, kuri sekmēja to pašu vienotu mērķi, kāds bija katram no aizliegtā vienošanās elementiem, funkcionēšana turpinājās šajā pašā periodā.

- 137 Apstrīdētā lēmuma preambulas 614. un 615. apsvērumā Komisija norādīja, ka konkrētie dažādu aizliegtās vienošanās elementu funkcionēšanas mehānismi nodrošināja saskaņošanu starp Eiropas mēroga pasākumiem un dažādiem valsts līmeņa nolīgumiem. Piemēram, Komisija norāda, ka Itālijas kluba ietvaros izveidotā kvotu sistēma ir kļuvusi par pamatu Cīrihes kluba izmantotajai sistēmai. Turklāt saskaņošanu starp Eiropas klubu un Itālijas ražotājiem nodrošināja *Tréfileurope* un saskaņošanu starp Eiropas klubu un Spānijas klubu – *Tycsa* un *Emesa*, kas piedalījās abos klubos.
- 138 Kopumā atbilstoši preambulas 616.–621. apsvērumā norādītajam visi konkurences vienošanos dalībnieki – dažādās pakāpēs – ir piedalījušies kopējā pret konkurenci vērstajā plānā, kura realizēšana – gan tā mērķu, gan būtisko īpašību ziņā – ilga no 1984. gada līdz 2002. gada beigām.
- 139 Apstrīdētā lēmuma preambulas 622. apsvērumā Komisija norādīja, ka, pat ja ne katrs aizliegtās vienošanās dalībnieks ir piedalījies visos pārkāpuma elementos, tie visi ir guvuši labumu no informācijas apmaiņas starp dalībniekiem un apzinājās, ka to dalība iekļaujas kopējā plānā.
- 140 Prasītājas apstrīd vērtējumu, saskaņā ar kuru Cīrihes klubs un Eiropas klubs, kuros dalību tās nenoliedz, ir divi vienota pārkāpuma elementi.

b) Vienota pārkāpuma jēdziens

- 141 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 101. panta 1. punkta un EEZ līguma 53. panta pārkāpums var izrietēt ne tikai no atsevišķas darbības, bet arī no virknes darbību vai turpinātās rīcības, lai gan arī viens vai vairāki šīs darbību virknes vai turpinātās rīcības elementi paši, aplūkojot atsevišķi, var būt minētās normas pārkāpums. Tādēļ, ja dažādas darbības to identiskā mērķa dēļ – kropļot konkurenci iekšējā tirgū – ietilpst kopējā plānā, Komisija var saukt pie atbildības par šīm darbībām atbilstoši dalībai pārkāpumā, aplūkojot to kopumā (spriedumi, 1999. gada 8. jūlijs, Komisija/*Anic Partecipazioni*, C-49/92 P, Krājums, EU:C:1999:356, 81. punkts; 2004. gada 7. janvāris, *Aalborg Portland u.c./Komisija*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P, Krājums, EU:C:2004:6, 258. punkts, un 2012. gada 6. decembris, Komisija/*Verhuizingen Coppens*, C-441/11 P, Krājums, EU:C:2012:778, 41. punkts).
- 142 Uzņēmums, kas šādā vienotā un saliktā pārkāpumā ir piedalījies ar tādu savu rīcību, uz ko attiecas nolīguma vai saskaņoto darbību ar mērķi, kurš ir vērstas pret konkurenci, jēdzieni LESD 101. panta 1. punkta izpratnē un kas ir vērstas uz pārkāpuma īstenošanu kopumā, var būt atbildīgs arī par citu uzņēmumu šī paša pārkāpuma ietvaros veikto rīcību par visu laikposmu, kad tas tajā ir piedalījies. Tas tā ir tad, ja ir konstatēts, ka minētais uzņēmums ar savu paša rīcību ir vēlējis dot ieguldījumu kopējiem mērķiem, ko ir vēlējušies īstenot visi dalībnieki, un ka tas ir zinājis par citu uzņēmumu iecerēto vai veikto pārkāpjošo rīcību, īstenojot šos pašus mērķus, vai ka tas ir varējis to saprātīgi paredzēt un bijis gatavs uzņemties par to risku (spriedumi Komisija/*Anic Partecipazioni*, minēts 141. punktā, EU:C:1999:356, 83., 87. un 203. punkts; *Aalborg Portland u.c./Komisija*, minēts 141. punktā, EU:C:2004:6, 83. punkts, un Komisija/*Verhuizingen Coppens*, minēts 141. punktā, EU:C:2012:778, 42. punkts).
- 143 Tādējādi uzņēmums var būt tieši piedalījies visā pret konkurenci vērstā rīcībā, kura veido vienotu un turpinātu pārkāpumu, un šādā gadījumā Komisijai ir tiesības to saukt pie atbildības par visu šo rīcību un tādējādi – par minēto pārkāpumu kopumā. Uzņēmums var arī būt tieši piedalījies tikai vienotu un turpinātu pārkāpumu veidojošās pret konkurenci vērstās rīcības daļā, bet tas var būt zinājis par visu pārējo pārkāpjošo rīcību, ko iecerējuši vai īstenojuši pārējie aizliegtās vienošanās dalībnieki to pašu mērķu labā, vai arī tas ir varējis to saprātīgi paredzēt un ir bijis gatavs uzņemties risku. Šādā gadījumā Komisijai arī ir tiesības saukt šo uzņēmumu pie atbildības par visu pret konkurenci vērsto rīcību, kas veido šo pārkāpumu, un tādējādi – par šo pārkāpumu kopumā (spriedums Komisija/*Verhuizingen Coppens*, minēts 141. punktā, EU:C:2012:778, 43. punkts).

- 144 Turpretim, ja uzņēmums ir tiešā veidā piedalījies vienā vai vairākās pret konkurenci vērstās darbībās, kuras veido vienotu un turpinātu pārkāpumu, bet nav pierādīts, ka ar savu paša rīcību šis uzņēmums ir vēlējies sekmēt pārējo aizliegtās vienošanās dalībnieku iecerēto kopīgo mērķu īstenošanu un ka tas ir zinājis par visām minēto dalībnieku iecerētajām vai īstenotajām pārkāpjošajām darbībām šo pašu mērķu īstenošanai vai ka tas ir varējis saprātīgi tās paredzēt un bijis gatavs uzņemties ar tām saistītu risku, Komisijai ir tiesības to atzīt par atbildīgu tikai par darbībām, kurās tas ir piedalījies tiešā veidā, un par pārējo dalībnieku iecerētajām vai īstenotajām darbībām to pašu mērķu, ko tas vēlējies sasniegt, īstenošanai, ja ir pierādīts, ka tas par tām ir zinājis vai varējis saprātīgi tās paredzēt un ir bijis gatavs uzņemties ar tām saistīto risku (spriedums Komisija/*Verhuizingen Coppens*, minēts 141. punktā, EU:C:2012:778, 44. punkts).
- 145 Tomēr tas nevar būt pamats šī uzņēmuma atbrīvošanai no atbildības par darbībām, attiecībā uz kurām ir konstatēts, ka tas tajās ir piedalījies, vai attiecībā uz kurām uzņēmumu faktiski var atzīt par atbildīgu. Tomēr šāda Komisijas lēmuma, ar ko globālu aizliegto vienošanos kvalificē par vienotu un turpinātu pārkāpumu, sadalīšana ir apsverama tikai tad, ja, pirmkārt, attiecīgajam uzņēmumam administratīvā procesa ietvaros ir bijusi iespēja saprast, ka tam tiek pārņemta arī dalība katrā šo vienošanos veidojošajā darbībā, un līdz ar to šajā ziņā aizstāvēties un, otrkārt, ja minētais lēmums šajā aspektā ir pietiekami skaidrs (spriedums Komisija/*Verhuizingen Coppens*, minēts 141. punktā, EU:C:2012:778, 45. un 46. punkts).
- 146 Šajā ziņā judikatūrā ir identificēti vairāki atbilstoši kritēriji, lai novērtētu pārkāpuma vienoto raksturu, proti, attiecīgo darbību mērķu identiskums, attiecīgo preču un pakalpojumu identiskums, tajā piedalījušos uzņēmumu identiskums un pārkāpuma īstenošanas detalizētas kārtības identiskums. Turklāt, veicot šo novērtējumu, var ņemt vērā arī uzņēmumu vārdā iesaistīto fizisko personu identiskumu un attiecīgo darbību ģeogrāfiskās piemērošanas jomas identiskumu (skat. spriedumu, 2013. gada 17. maijs, *Trelleborg Industrie* un *Trelleborg*/Komisija, T-147/09 un T-148/09, Krājums, EU:T:2013:259, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 147 Visbeidzot tas, ka uzņēmums nav piedalījies visās aizliegtās vienošanās sastāvdaļās, vai tas, ka tam ir bijusi nebūtiska loma tajos aspektos, kuros tas ir piedalījies, ir jāņem vērā, izvērtējot pārkāpuma smagumu un attiecīgajā gadījumā nosakot naudas soda apmēru (spriedumi Komisija/*Anic Partecipazioni*, minēts 141. punktā, EU:C:1999:356, 90. punkts, un *Aalborg Portland* u.c./Komisija, minēts 141. punktā, EU:C:2004:6, 86. punkts).

c) Prasītājām pārņemtie elementi

- 148 Preambulas 796.–799. apsvērumā Komisija norādīja, ka prasītājas tiek atzītas par atbildīgām, pirmkārt, par *Klöckner Draht*, vēlāk – *WDI*, dalību Cīrihes klubā no 1984. gada 1. janvāra līdz 1996. gada 9. janvārim (skat. šā sprieduma 128. punktu), otrkārt, par *WDI* piedalīšanos sanāsmēs pārejas periodā (no 1996. gada 9. janvāra līdz 1997. gada 12. maijam), treškārt, par *WDI* dalību Eiropas klubā no 1997. gada 12. maija līdz 2002. gada 19. septembrim (skat. šā sprieduma 131. punktu), tostarp koordinatora statusā attiecībā uz Vāciju, un, ceturtkārt, par saskaņošanu attiecībā uz klientu *Addtek* laikā no 1984. līdz 2002. gadam.
- 149 Ņemot vērā šā sprieduma 141.–147. punktā atgādinātajā judikatūrā noteiktos kritērijus, prasītājas neapstrīd ne to dalību Cīrihes klubā un Eiropas klubā, ne arī to, ka tās zināja par dažādiem pārkāpuma elementiem. Turpretim tās uzskata, ka šie dažādie pārkāpuma elementi neiekļaujas kopējā plānā un ka *WDI* bija pārtraukusi savu pret konkurenci vērsto rīcību pārejas periodā.

Par kopējā plāna esamību

- 150 Prasītājas uzskata, ka Komisija, lai pierādītu kopējā plāna esamību, nedrīkstēja ierobežoties ar norādi, ka dažādie pārkāpuma elementi attiecas uz vienu un to pašu ekonomikas nozari, nenosakot papildinātības saikni starp dažādajiem attiecīgajiem elementiem, piemēram, pamatnolīguma pastāvēšanu. Komisijai šajā ziņā neesot bijis pamata balstīties uz kopīgo dalībnieku esamību. Savukārt Komisija esot pieļāvusi kļūdu, neizdarot nekādus secinājumus no fakta, ka kvotu jautājumos pieņemto lēmumu ģeogrāfiskais tvērums attiecās uz valsts tirgiem Cīrihes kluba ietvaros un uz visu Eiropas tirgu – Eiropas kluba ietvaros. Papildus tam saskaņošanas kārtība esot bijusi atšķirīga, jo Eiropas kluba sanāksmēs esot piedalījušies pārdošanas direktori, bet Cīrihes kluba sanāksmēs – tikai vadītāji. Turklāt Eiropas klubā esot tikuši iecelti valsts limeņa koordinatori, savukārt Cīrihes klubs darbojās ar īpašo centrālo paziņošanas biroju.
- 151 Tomēr neviens no šiem argumentiem nevar atspēkot apstrīdētajā lēmumā sniegto pamatojumu.
- 152 Proti, kā norādījusi Komisija, aizliegto vienošanos, kas sodīta apstrīdētajā lēmumā, veidoja nolīgumu, kas laika ziņā sekoja viens otram gan vietējā (valsts vai reģionālā) līmenī, gan Eiropas mērogā, kopums ar kopējo mērķi nodrošināt nekonkurētspējīgu līdzsvaru Eiropas PT tirgū, kuru raksturoja strukturāls ražošanas jaudas pārpalikums.
- 153 Turklāt nav strīda par to, ka šī mērķa sasniegšanai izmantotie līdzekļi, proti, cenu noteikšana, kvotu iedalīšana, klientu sadale un konfidencialās informācijas apmaiņa, bija kopīgi visiem aizliegtās vienošanās elementiem. Galvenie Cīrihes kluba un Eiropas kluba dalībnieki, tostarp prasītājas, bija vieni un tie paši uzņēmumi. Saskaņā ar Komisijas apgalvojumu, kurš nav apstrīdēts, lielākajā daļā gadījumu uzņēmumus Cīrihes klubā un pēc tam Eiropas klubā pārstāvēja vienas un tās pašas fiziskas personas.
- 154 Turklāt saskaņošanas mehānismi starp Cīrihes klubu un vēlāk Eiropas klubu, no vienas puses, un valsts un reģionālā limeņa pasākumiem (Dienvidu nolīgumi, Itālijas klubs un Spānijas klubs), no otras puses, lai arī tie nebija pilnībā identiski, visos gadījumos ir tikuši izveidoti. Proti, pirmkārt, nav strīda par to, ka Itālijas ražotāji tieši piedalījās Cīrihes klubā, savukārt saskaņošanu starp Eiropas klubu un Itālijas klubu nodrošināja *Tréfileurope*. Otrkārt, saskaņošana starp Spānijas klubu un Eiropas klubu tika īstenota, *Emesa* un *Tycsa* integrējoties pēdējā minētajā klubā.
- 155 Šie fakti konstatējumi, ko Komisija izdarījusi apstrīdētajā lēmumā un ko prasītājas nav apstrīdējušas, ļauj secināt pārkāpuma, ko veido daudzi elementi, vienotu raksturu šā sprieduma 146. punktā minētās judikatūras izpratnē.
- 156 Runājot par atšķirībām starp Cīrihes klubu un Eiropas klubu, kuras uzsver prasītājas un kuras turklāt ir minētas arī apstrīdētajā lēmumā, ir jānorāda, ka tās nebūt neliedz konstatēt vienotu pārkāpumu, bet gan – tieši pretēji – atspoguļo vēlmi izmantot efektīvākus līdzekļus, lai sasniegtu to pašu mērķi, ko tiecas sasniegt visi aizliegto vienošanos veidojošo dažādo pasākumu dalībnieki, proti, samazināt konkurences iedarbību tirgū, kuru raksturo strukturāls ražošanas jaudas pārpalikums, tostarp ar nolīgumiem par cenām, ražošanas kvotām un galveno klientu sadali.
- 157 Šis konstatējums ļauj izskaidrot prasītāju minēto šķietamo pretrunu starp apstrīdētā lēmuma preambulas 186. un 629. apsvērumu. Proti, lai gan ir ticis konstatēts vispārējā mērķa, ko tiecas sasniegt aizliegta vienošanās savās secīgajās sastāvdaļās, katram no nolīgumiem, kuru kopums veido vienotu pārkāpumu, bija raksturīgs savs, vairāk vai mazāk ierobežots ģeogrāfisks tvērums, kā arī metodes, kas tikušas izmantotas, lai nodrošinātu saistību ievērošanas uzraudzību; savukārt šīs saistības palika identiskas un attiecās uz cenām, piegādes kvotām, klientu sadali un konfidencialās informācijas apmaiņu.

158 Līdz ar to atšķirības divu secīgo Eiropas mēroga vienošanos posmu funkcionēšanā neliedz atzīt tāda kopēja plāna esamību, kuru raksturo pret konkurenci vērsta mērķa identiskums un kurā secīgi bija iesaistījušies Cīrihes klubs un Eiropas klubs (šajā ziņā skat. spriedumus, *Aalborg Portland* u.c./Komisija, minēts 141. punktā, EU:C:2004:6, 258. punkts; 2006. gada 21. septembris, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, C-105/04 P, Krājums, EU:C:2006:592, 110. punkts, un *Trelleborg Industrie* un *Trelleborg*/Komisija, minēts 146. punktā, EU:T:2013:259, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

Par prasītāju apgalvojumu, kas attiecas uz aizliegtās vienošanās pārtraukšanu, ietekmi uz pārkāpuma kvalifikāciju un noilgumu

159 Prasītājas savos procesuālajos rakstos apgalvo, ka tādēļ, ka kopš 1995. gada Cīrihes klubā bija pastāvējušas būtiskas nesaskaņas, tas esot beidzis pastāvēt pirms Eiropas kluba darbības sākuma. Tātad pastāvēt pārtraukums, kas ilga vienu gadu un četrus mēnešus, aizliegtās vienošanās funkcionēšanā, kurš liedz Cīrihes klubu un Eiropas klubu uzskatīt par dažādiem vienotā pārkāpuma elementiem.

160 Nepastāvot pat nepieciešamībai ņemt vērā apstākli, ka savā atbildē uz paziņojumu par iebildumiem un tiesas sēdē prasītājas ir atzinušas, ka reģionālā un valsts līmeņa pasākumi nav tikuši pārtraukti pārejas periodā, ir jāatgādina, ka šā sprieduma 152.–158. punktā minēto iemeslu dēļ tas, ka Komisijas identificētajiem pret konkurenci vērstajiem nolīgumiem ir bijuši kopīgi mērķi un īstenošanas līdzekļi, kā arī tas, ka – *a fortiori* Cīrihes kluba un Eiropas kluba gadījumā – galvenie ražotāji bija vieni un tie paši, ļauj secināt, ka pastāvēja kopējs plāns šā sprieduma 141.–147. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē, kurā secīgi iekļāvās abi šie klubi.

161 Prasītājas taču neapstrīd, ka tās bija piedalījušās Cīrihes klubā līdz 1996. gada 9. janvārim, un atzīst, ka bija piedalījušās Eiropas klubā no 1997. gada 12. maija. Līdz ar to, pat ja tiktu pieņemts, ka pārejas periods ir atzīstams par aizliegtās vienošanās darbības pārtraukumu vai tikai par periodu, kurā prasītājas nav veikušas nekādu pārkāpjošu rīcību, tās pamatoti ir tikušas atzītas par atbildīgām par dalību vienotā pārkāpumā, ņemot vērā šajā spriedumā konstatēto mērķu un līdzekļu turpinātību. Turklāt, tā kā pārejas periods ir bijis isāks par piecu gadu laikposmu, kas paredzēts Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā, vienotais pārkāpums, kurā piedalījušās prasītājas, vislielākais – ja tiktu pieņemts, ka šis periods veido pārtraukumu, – būtu jāatzīst par atkārtotu, nevis turpinātu (šajā ziņā skat. spriedumu *Trelleborg Industrie* un *Trelleborg*/Komisija, minēts 146. punktā, EU:T:2013:259, 70.–95. punkts un tajos minētā judikatūra).

162 No tā izriet, ka pirmais pamats, ciktāl tas attiecas uz noilguma iestāšanos attiecībā uz laikposmu pirms 1996. gada 12. maija, ir jānoraida pilnībā neatkarīgi no tā, vai pārejas periods būtu vai nebūtu atzīstams par pārkāpuma pārtraukumu.

163 Tomēr, ja arguments, ko prasītājas izvirza saistībā ar pārkāpuma pārtraukšanu pārejas periodā, izrādītos pamatots, šajā gadījumā tās varētu prasīt, lai tām netiktu uzlikts sods par laikposmu, kad noticis pārtraukums (šajā ziņā skat. spriedumu *Trelleborg Industrie* un *Trelleborg*/Komisija, minēts 146. punktā, EU:T:2013:259, 88. punkts). Tādēļ ir jānosprīd arī par šo argumentāciju un jāizvērtē pirmām kārtām apgalvojumi saistībā ar vispārīgu aizliegtās vienošanās pārtraukšanu un otrām kārtām apgalvojumi par prasītāju dalības pārkāpumā pārtraukšanu.

2. Par prasītāju apgalvojumu, kas attiecas uz to dalības aizliegtajā vienošanās pārtraukšanu, pamatotību

164 Lai secinātu, ka Cīrihes kluba dalībnieku pret konkurenci vērsta rīcība turpinājās pārejas periodā, Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 613. apsvērumā balstījās uz šā sprieduma 136. punktā atgādinātajiem argumentiem. Turklāt apstrīdētā lēmuma 2. pielikumā ir aplūkotas vienpadsmit sanāksmes, kuru laikā notikusi informācijas apmaiņa un noslēgti nolīgumi par cenām un kvotu sadali. Prasītājam ir bijusi iespēja iepazīties ar dokumentārajiem pierādījumiem, uz kuriem Komisija atsauca

2. pielikumā, pirmo reizi Komisijas telpās pēc paziņojuma par iebildumiem un otro reizi – Vispārējās tiesas kanclerjā atbilstoši pierādījumu savākšanas pasākumiem, kas pirms tiesas sēdes tikuši adresēti Komisijai.

165 Ir jāatgādina, ka tiesas sēdē prasītājas ir precizējušas, ka tās neapstrīd faktu, ka reģionālie nolīgumi turpināja pastāvēt pārejas periodā, bet apgalvo, ka aizliegtās vienošanās Eiropas mēroga daļa ir tikusi pārtraukta laikā starp Cīrihes kluba darbības beigām un Eiropas kluba darbības sākumu.

a) Atgādinājums par principiem attiecībā uz pierādīšanas pienākumu un pierādījumu iegūšanu

166 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pierādīšanas pienākuma jomā, pirmkārt, lietas dalībniekam vai iestādei, kas apgalvo, ka ir noticis konkurences tiesību pārkāpums, par to ir jāsniedz pierādījumi, ar ko juridiski pietiekami tiek pamatoti pārkāpuma fakti, un, otrkārt, uzņēmumam, kas apgalvojuma par pārkāpumu atspēkošanai izmanto kādu aizstāvības pamatu, ir jāsniedz pierādījumi, ka ir iestājušies šī aizstāvības pamata izmantošanas nosacījumi, lai minētajai iestādei tādējādi būtu jāatsaucas uz citiem pierādījumiem (spriedums, 2006. gada 16. novembris, *Peróxidos Orgánicos*/Komisija, T-120/04, Krājums, EU:T:2006:350, 50. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumus, 1998. gada 17. decembris, *Baustahlgewebe*/Komisija, C-185/95 P, Krājums, EU:C:1998:608, 58. punkts, un *Aalborg Portland u.c./Komisija*, minēts 141. punktā, EU:C:2004:6, 78. punkts). Pārkāpuma ilgums ir apstākļi, kas ietilpst pārkāpuma jēdzienā atbilstoši LESD 101. panta 1. punktam un kas galvenokārt ir jāpierāda Komisijai (spriedumi, 1994. gada 7. jūlijs, *Dunlop Slazenger*/Komisija, T-43/92, Krājums, EU:T:1994:79, 79. punkts, un *Peróxidos Orgánicos*/Komisija, minēts iepriekš, EU:T:2006:350, 51. punkts).

167 Šāds pierādīšanas pienākuma sadalījums tomēr var mainīties atkarībā no tā, vai viena lietas dalībnieka izvirzītie faktiskie apstākļi var likt otram lietas dalībniekam sniegt skaidrojumu vai pamatojumu, ko neizdarot, var secināt, ka pierādīšanas pienākums ir izpildīts (šajā ziņā skat. spriedumu *Aalborg Portland u.c./Komisija*, minēts 141. punktā, EU:C:2004:6, 79. punkts, un spriedumu *Peróxidos Orgánicos*/Komisija, minēts 166. punktā, EU:T:2006:350, 53. punkts).

168 Saistībā ar pierādīšanas līdzekļiem, kurus var izmantot Komisija, konkurences tiesībās valdošais princips ir brīva pierādījumu iegūšana (spriedumi, 2007. gada 25. janvāris, *Dalmine*/Komisija, C-407/04 P, Krājums, EU:C:2007:53, 63. punkts, un 2004. gada 8. jūlijs, *JFE Engineering u.c./Komisija*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 un T-78/00, Krājums, EU:T:2004:221, 273. punkts). Tā kā aizliegums piedalīties pret konkurenci vērstās darbībās un nolīgumos, kā arī pārkāpējiem piemērojami sodi ir vispārzināmi, ir ierasts, ka darbības, kas ir ietvertas šādā rīcībā un nolīgumos, norisinās slepeni, ka sanāksmes tiek rīkotas slepeni, visbiežāk trešajā valstī, un ka ar tām saistītie dokumenti tiek samazināti līdz minimumam. Pat ja Komisija atklāj pierādījumus, kas tiešā veidā apliecina prettiesisku saziņu starp tirgus dalībniekiem, tādus kā sanāksmes protokoli, tie parasti ir tikai fragmentāri un izkaisīti, kā rezultātā bieži noteiktas detaļas jārekonstruē, izmantojot dedukciju. Lielākajā daļā gadījumu pret konkurenci vērstu darbību vai nolīguma pastāvēšana ir jāsecina no noteiktām sakritībām un norādēm, kuras, skatot kopsakarā un nepastāvot citam loģiskam izskaidrojumam, var būt pierādījums konkurences tiesību pārkāpumam (spriedums *Aalborg Portland u.c./Komisija*, minēts 141. punktā, EU:C:2004:6, 55.–57. punkts). Šādas norādes un sakritības ļauj atklāt ne tikai pret konkurenci vērstu darbību vai nolīgumu pastāvēšanu, bet arī turpinātas pret konkurenci vērstas rīcības ilgumu un nolīgumu, kas noslēgti, pārkāpjot konkurences tiesību normas, piemērošanas laikposmu (spriedums, 2006. gada 21. septembris, *Technische Unie*/Komisija, C-113/04 P, Krājums, EU:C:2006:593, 166. punkts).

169 Komisijai ir jāsniedz precīzi un saskanīgi pierādījumi, lai radītu stingru pārliecību, ka pārkāpums ir izdarīts (skat. spriedumus, 2000. gada 6. jūlijs, *Volkswagen*/Komisija, T-62/98, Krājums, EU:T:2000:180, 43. un 72. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2005. gada 25. oktobris, *Groupe Danone*/Komisija, T-38/02, Krājums, EU:T:2005:367, 217. punkts). Tomēr katram Komisijas iesniegtajam pierādījumam nav noteikti jāatbilst šiem kritērijiem attiecībā uz katru pārkāpuma aspektu. Ir pietiekami, ja netiešu

pierādījumu kopums, uz ko iestāde atsaucas, kopumā izvērtējot, atbilst šai prasībai (spriedumi *JFE Engineering* u.c./Komisija, minēts 168. punktā, EU:T:2004:221, 180. punkts, un *Groupe Danone* /Komisija, minēts iepriekš, EU:T:2005:367, 218. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu, 1999. gada 20. aprīlis, *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, saukts par “PVC II”, no T-305/94 līdz T-307/94, no T-313/94 līdz T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 un T-335/94, Krājums, EU:T:1999:80, 768.–778. punkts). Par pārkāpuma ilgumu judikatūrā ir prasīts, lai gadījumā, ja trūkst pierādījumu, kas tieši apstiprina pārkāpuma ilgumu, Komisija balstītos vismaz uz pierādījumiem, kas attiecas uz tādiem faktiem, kas ir pietiekami saistīti laikā, lai varētu saprātīgi pieņemt, ka šis pārkāpums ir veikts nepārtraukti no viena konkrēta datuma līdz otram (spriedumi, *Technische Unie*/Komisija, minēts 168. punktā, EU:C:2006:593, 169. punkts; *Dunlop Slazenger* /Komisija, minēts 166. punktā, EU:T:1994:79, 79. punkts, un *Peróxidos Orgánicos*/Komisija, minēts 166. punktā, EU:T:2006:350, 51. punkts).

170 Saistībā ar dažādiem pierādījumiem piešķiramo pierādīšanas spēku ir jāuzsver, ka, lai novērtētu brīvi iesniegtos pierādījumus, vienīgais nozīmīgais kritērijs ir to ticamība (spriedums *Dalmine*/Komisija, minēts 168. punktā, EU:C:2007:53, 63. punkts; skat. arī spriedumus, 2004. gada 8. jūlijs, *Mannesmannröhren-Werke*/Komisija, T-44/00, Krājums, EU:T:2004:218, 84. punkts un tajos minētā judikatūra, un *JFE Engineering* u.c./Komisija, minēts 168. punktā, EU:T:2004:221, 273. punkts). Atbilstoši pierādījumu jomā vispārīgi piemērojamiem noteikumiem dokumenta ticamība un tā tad pierādījuma spēks ir atkarīgs no tā izcelsmes, tā izstrādāšanas apstākļiem, tā adresāta un tā satura (spriedums, 2000. gada 15. marts, *Cimenteries CBR* u.c./Komisija, T-25/95, T-26/95, no T-30/95 līdz T-32/95, no T-34/95 līdz T-39/95, no T-42/95 līdz T-46/95, T-48/95, no T-50/95 līdz T-65/95, no T-68/95 līdz T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 un T-104/95, Krājums, EU:T:2000:77, 1053. punkts; ģenerālvokāta pienākumus pildījušā tiesneša B. Vesterdorfa [*B. Vesterdorf*] secinājumi lietā *Rhône-Poulenc*/Komisija, T-1/89, Krājums, EU:T:1991:38). Liela nozīme ir jāpiešķir it īpaši tam, ka dokuments ir ticis sagatavots tiešā saistībā ar faktiem (spriedums, 1999. gada 11. marts, *Ensidesa* /Komisija, T-157/94, Krājums, EU:T:1999:54, 312. punkts) vai ka to ir sagatavojis šo faktu aculiecinieks (šajā ziņā skat. spriedumu *JFE Engineering* u.c./Komisija, minēts 168. punktā, EU:T:2004:221, 207. punkts). Dokumenti, no kuriem izriet, ka vairāki uzņēmumi ir savstarpēji sazinājušies tieši ar mērķi iepriekš novērst nenoteiktību par savu konkurentu turpmāko rīcību, ir atzīstami par juridiski pietiekamiem pierādījumiem par saskaņotu darbību esamību (šajā ziņā skat. spriedumu, 1975. gada 16. decembris, *Suiker Unie* u.c./Komisija, no 40/73 līdz 48/73, 50/73, no 54/73 līdz 56/73, 111/73, 113/73 un 114/73, Krājums, EU:C:1975:174, 175. un 179. punkts). Turklāt paziņojumi, kas ir pret to sniedzēja interesēm, principā ir uzskatāmi par īpaši ticamiem pierādījumiem (šajā ziņā skat. spriedumu *JFE Engineering* u.c./Komisija, minēts 168. punktā, EU:T:2004:221, 207., 211. un 212. punkts).

171 Turklāt pastāvīgi ir ticis nospriests, ka ar apstākli, ka konkurentiem tiek paziņota informācija, lai sagatavotu pret konkurenci vērstu nolīgumu, pietiek, lai pierādītu saskaņotu darbību pastāvēšanu LESD 101. panta izpratnē (spriedumi, 2013. gada 5. decembris, *Solvay*/Komisija, C-455/11 P, EU:C:2013:796, 40. punkts; 1995. gada 6. aprīlis, *Trefilunion*/Komisija, T-148/89, Krājums, EU:T:1995:68, 82. punkts, un 2008. gada 8. jūlijs, *BPB*/Komisija, T-53/03, Krājums, EU:T:2008:254, 178. punkts).

172 Visbeidzot jāatgādina, ka tādas tiesas uzdevums, kurā ir ierosināta prasība par Komisijas lēmumu, kurā konstatēts konkurences tiesību pārkāpums un tā adresātiem uzlikts naudas sods, ir izvērtēt, vai Komisijas savā lēmumā minētie pierādījumi ir pietiekami pārkāpuma pastāvēšanas pierādīšanai (spriedums *JFE Engineering* u.c./Komisija, minēts 168. punktā, EU:T:2004:221, 174. un 175. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu *PVC II*, minēts 169. punktā, EU:T:1999:80, 891. punkts). Tiesas šaubām ir jānāk par labu lēmuma adresātiem tādējādi, ka tiesa nevar secināt, ka Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi attiecīgā pārkāpuma esamību, ja par šo jautājumu tiesai vēl ir šaubas (spriedumi *JFE Engineering* u.c./Komisija, minēts 168. punktā, EU:T:2004:221, 177. punkts, un *Groupe Danone* /Komisija, minēts 169. punktā, EU:T:2005:367, 215. punkts). Šajā pēdējā situācijā ir jāņem vērā tostarp no 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 6. panta 2. punkta izrietošais nevainīguma prezumpcijas princips, kas ir daļa no pamattiesībām, kuras saskaņā ar Tiesas judikatūru, ko turklāt vēl apstiprina

Pamattiesību hartas 47. pants, ir aizsargātas Savienības tiesību sistēmā. Ņemot vērā attiecīgo pārkāpumu raksturu, kā arī ar tiem saistīto sodu raksturu un smagumu, nevainīguma prezumpcijas princips ir it īpaši piemērojams procesos par konkurences tiesību pārkāpumiem, par kuriem var tikt uzlikts naudas sods vai kavējuma nauda (spriedumi, 1999. gada 8. jūlijs, *Hüls*/Komisija, C-199/92 P, Krājums, EU:C:1999:358, 149. un 150. punkts; *Montecatini*/Komisija, C-235/92 P, Krājums, EU:C:1999:362, 175. un 176. punkts, un *Groupe Danone*/Komisija, minēts 169. punktā, EU:T:2005:367, 216. punkts).

b) Par sanāksmēm, kas notikušas pārejas periodā, un pārkāpuma turpināšanu šajā periodā

- 173 Tādu sanāksmju turpināšana, kas attiecās uz informācijas apmaiņu, cenas noteikšanu un kvotu iedalīšanu, ir uzskatīta par pierādītu apstrīdētajā lēmumā, un apstrīdētā lēmuma 2. pielikumā ir minētas vienpadsmit sanāksmes, kuru laikā notikusi informācijas apmaiņa, kā arī noslēgti nolīgumi par cenām un kvotām. Savukārt prasītājas pēc tam, kad savā atbildē uz paziņojumu par iebildumiem tās bija atzinušas, ka daži citi Cīrihes kluba dalībnieki, tostarp *DWK* un *Tréfileurope France*, ir turpinājušas savu pret konkurenci vērstu rīcību pārejas periodā, nesniedz nekādu detalizētu kritiku attiecībā uz šīm sanāksmēm, bet vienīgi apgalvo, ka Komisijas sniegtie pierādījumi neesot pietiekami, lai konstatētu pārkāpuma turpināšanu pārejas periodā.
- 174 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, ņemot vērā šā veida nolīgumiem raksturīgo interešu konfliktu, nav neparasti, ka aizliegta vienošanās, kas tiek īstenota ilgu laiku, tiek pakļauta izmaiņām gan attiecībā uz dalībnieku identitāti, gan to kolūzijas formu un intensitāti.
- 175 Apstrīdētajā lēmumā (preambulas 613. apsvērums), lai secinātu, ka bijušo Cīrihes kluba dalībnieku pret konkurenci vērsta rīcība turpinājās pārejas periodā, Komisija norādīja uz sešām sanāksmēm.
- 176 Pirmkārt, kā norāda Komisija, sanāksme tika rīkota Parīzē (Francija) 1996. gada 1. martā. Šīs sanāksmes laikā notika apspriedes par kvotām un cenām Eiropā.
- 177 Proti, no *ITC* iesniegta pieteikuma par iecietības programmas piemērošanu, kurā šis uzņēmums atsauca uz 1996. gada 12. martā, t.i., drīz pēc pašas sanāksmes, sagatavoto sanāksmes protokolu, izriet, ka sanāksme šajā datumā notika Parīzē, piedaloties *ITC*, *Tycsa*, *Tréfileurope*, *DWK*, *Redaelli*, *Nedri* un *WDI* pārstāvjiem. Atbilstoši *ITC* pieteikumā par iecietības programmas piemērošanu norādītajam šīs sanāksmes laikā ir tikušas apspriestas cenas un kvotas Eiropā, kā arī piedalījušos uzņēmumu krājumu stāvoklis. No šī sprieduma 170. punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka šim *ITC* paziņojumam, kas ir pašapsūdzošs un balstās uz protokolu, kurš sagatavots tajā norādīto faktu norises laikā, ir paaugstināts pierādījuma spēks. Savukārt prasītājas nav iesniegušas nevienu pierādījumu par pretējo, un šīs informācijas nepatiesums nav secināms no jebkādiem Vispārējai tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem. Līdz ar to ir jāsecina, ka šīs sanāksmes fakts, tās dalībnieku identitāte un apspriestie temati ir pierādīti.
- 178 Otrkārt, Komisija norāda, ka sanāksme notika 1996. gada 8. oktobrī Rosmalenā [*Rosmalen*] (Nīderlande).
- 179 Šīs sanāksmes faktu apstiprina *Nedri* pieteikumā iecietības programmas piemērošanai, ko šī sabiedrība iesniegusi Komisijai. *Nedri* norādīja, ka papildus tai minētajā sanāksmē piedalījās *DWK*, *Fontaine Union* un *WDI* pārstāvji un ka apspriedes attiecās uz situāciju Nīderlandes tirgū. Šim paziņojumam, kam ir pašapsūdzošs raksturs, nav pretrunā neviens pierādījums par pretējo, ko būtu iesniegušas prasītājas, ne arī kāds no lietas materiāliem. Līdz ar to ir jāuzskata par pierādītu šīs sanāksmes fakts, tās dalībnieku identitāte un apspriestie jautājumi.
- 180 Treškārt, Komisija atsauca uz Diseldorfā 1996. gada 4. novembrī notikušo sanāksmi.

- 181 Šajā ziņā no *Nedri* pieteikuma iecietības programmas piemērošanai izriet, ka šīs sanāksmes dalībnieki bija tie paši, kuri piedalījās šajā pašā pilsētā 1996. gada 8. janvārī organizētajā sanāksmē, un ka abu šo sanāksmju priekšmets bija vienāds. Taču no minētā pieteikuma iecietības programmas piemērošanai izriet, ka pirmā sanāksme, kurā piedalījušās *DWK*, *Nedri*, *Tréfileurope*, *Tycsa* un *WDI*, attiecās uz situāciju, kas pastāvēja to grūtību dēļ, kuras radušās kopš 1995. gada maija, īstenojot Cīrihes kluba ietvaros noslēgtos tirgus nolīgumus. Savukārt no *Nedri* pieteikuma iecietības programmas piemērošanai, kas ir vienīgais pierādījums, ko šajā ziņā izvirzījusi Komisija, neizriet, ka 4. novembra sanāksme attiektos, kā norādīts apstrīdētajā lēmumā, arī uz tirgus situāciju Nīderlandē.
- 182 Ceturtkārt, Komisija norāda uz Briselē (Beļģija) 1996. gada 4. decembrī notikušo sanāksmi, kas attiecās uz “jauno kvotu sistēmu”.
- 183 Savā pieteikumā iecietības programmas piemērošanai *Nedri* saistībā ar šo sanāksmi ir minējusi, ka tajā piedalījās pati *Nedri*, *Emesa*, *DWK*, *Tréfileurope*, *Tycsa* un *WDI*. *Nedri* norāda, ka šīs sanāksmes mērķis esot bijis apspriest jaunās Eiropas mēroga kvotu sistēmas ieviešanu. Šīs apspriedes neesot bijušas sekmīgas. Šiem paziņojumiem, kuriem ir pašapsūdzošs raksturs, nav pretrunā neviens pierādījums par pretējo.
- 184 Piektkārt, Komisija apstrīdētajā lēmumā atsaucas uz Parīzē 1997. gada 3. aprīlī notikušo sanāksmi, kas attiecās uz “jauno kvotu sistēmu”.
- 185 No *DWK* iesniegtā pieteikuma iecietības programmas piemērošanai īstenībā izriet, ka šī sanāksme ir tikusi rīkota pēc *Nedri* un *Tréfileurope* iniciatīvas. Šajā sanāksmē papildus šiem trīs uzņēmumiem piedalījās *Tycsa*, *Emesa* un *WDI*. *DWK* norāda, ka minētās sanāksmes gaitā ir notikušas apspriedes par jauno kvotu sistēmu, bet tās neesot bijušas sekmīgas. *DWK* piebilst, ka šīs sanāksmes laikā un vēlāk dalībnieki ir apmainījušies ar konfidenciālu komercinformāciju. Savā atbildē uz paziņojumu par iebildumiem, kā arī savā atbildē uz rakstveida jautājumu, ko Vispārējā tiesa tām uzdevusi šajā tiesvedībā, prasītājas apstiprināja, ka ir piedalījušās minētajā sanāksmē.
- 186 Visbeidzot, sestkārt, Komisija atsaucas uz Diseldorfā 1997. gada 9. aprīlī notikušo sanāksmi, kas arī attiecās uz “jauno kvotu sistēmu”.
- 187 Šīs sanāksmes faktu apliecina *Nedri* savā pieteikumā iecietības programmas piemērošanai. *Nedri* tādejādi apstiprina, ka 1997. gada 3. aprīļa sanāksmes dalībnieki (skat. šī sprieduma 184. un 185. punktu) veica apspriedes nolūkā ieviest jaunu Eiropas mēroga kvotu sistēmu, kas aptvertu Norvēģiju un Šveici, bet izslēdzot Apvienoto Karalisti un Īriju. Savā atbildē uz paziņojumu par iebildumiem, kā arī savā atbildē uz rakstveida jautājumu, ko Vispārējā tiesa tām uzdevusi šajā tiesvedībā, prasītājas apstiprināja, ka ir piedalījušās minētajā sanāksmē.
- 188 No iepriekš minētā izriet, ka ir jāuzskata par pierādītu, ka vismaz sešas reizes laikposmā, kas ilga vienu gadu un četrus mēnešus, galvenie Eiropas ražotāji, proti, gan Cīrihes kluba dalībnieki līdz tā darbības beigām, gan Eiropas kluba dalībnieki kopš tā izveides, tostarp prasītājas, bija sanākuši, lai apmainītos ar konfidenciālu komercinformāciju un mēģinātu ieviest jaunu saistošu Eiropas mēroga kvotu sistēmu. No judikatūras (skat. šā sprieduma 171. punktu) izriet, ka ar šādu rīcību pietiek, lai konstatētu LESD 101. panta pārkāpumu. Līdz ar to prasītāju arguments par to, ka katrs no Eiropas ražotājiem ir īstenojis autonomu rīcību tirgū pārejas periodā, nevar atspēkot Komisijas apgalvojumu, ka vienotais pārkāpums, kurā tās piedalījušās, turpinājās pārejas periodā.
- 189 Vēl jo vairāk, pirmkārt, prasītājas neapstrīd, ka pārejas periodā joprojām tika rīkotas Itālijas kluba un Spānijas kluba sanāksmes (skat. apstrīdētā lēmuma 3. un 4. pielikumu). Kā konstatēts šā sprieduma 152.–154. punktā, šie reģionālie nolīgumi, ņemot vērā, ka tiem ir bijuši kopīgs mērķis un līdzekļi un pastāvēja mehānismi, lai saskaņotu dažādus aizliegtās vienošanās elementus, iekļāvās kopējā plānā, kas ļauj konstatēt vienotu pārkāpumu. Turklāt paša pārejas perioda laikā Itālijas kluba locekļi piedalījās 1996. gada 1. marta sanāksmē (skat. šā sprieduma 176. un 177. punktu) un Spānijas kluba dalībnieki

iesaistījās visās sanāksmēs, kuru rikošanas fakts ir uzskatāms par pierādītu, izņemot Rosmalenā 1996. gada 8. oktobrī notikušo sanāksmi. Ņemot vērā šo papildu motīvu, Komisijai tāpat bija pamats secināt – kā tā to izdarījusi apstrīdētajā lēmumā –, ka vienotais pārkāpums nav ticis pārtraukts.

- 190 Otrkārt, Komisijai ir pamats apgalvot, ka starp PT ražotājiem un to klientiem Cīrihes kluba pastāvēšanas laikā noslēgto līgumu darbības turpināšana ir pietiekama, lai pierādītu, ka pārkāpums turpinājās pēc šī kluba darbības beigām. Šajā ziņā prasītāju arguments par to, ka attiecīgie līgumi tika noslēgti dažādos datumos gada gaitā un ka daži no šiem līgumiem varēja izbeigties 1996. gada sākumā, nevar atspēkot Komisijas vērtējumu, jo prasītājas nav pierādījušas un pat nav apgalvojušas, ka neviens līgums nebija noslēgts neilgi pirms Cīrihes kluba darbības beigām.
- 191 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisija pamatoti secināja, ka aizliegtā vienošanās, kuru tā konstatējusi apstrīdētajā lēmumā, nav tikusi pārtraukta pārejas periodā un ka tā tāpat veido vienotu un turpinātu LESD 101. panta pārkāpumu.
- 192 Līdz ar to tagad ir jāizvērtē prasītāju apgalvojums, ka tās vismaz bija izbeigušas jebkādu pārkāpjošu rīcību pārejas periodā.

c) Par apgalvojumu par prasītāju dalības pārkāpumā pārtraukšanu

- 193 Runājot par *WDI* dalību pret konkurenci vērstā rīcībā pārejas periodā, prasītājas norāda, pirmkārt, ka *WDI* 1996. gada 9. janvāra sanāksmes laikā esot norobežojusies [no pārkāpuma] judikatūras izpratnē un, otrkārt, ka Komisija neesot sniegusi pierādījumus par tās dalību pret konkurenci vērstā rīcībā šajā periodā.

Par apgalvojumu par norobežošanos

– Atgādinājums par principiem, kas piemērojami attiecībā uz norobežošanos

- 194 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, lai izbeigtu savu atbildību, uzņēmumam atklāti un nepārprotami ir jānorobežojas no aizliegtās vienošanās tādejādi, lai citiem dalībniekiem būtu skaidrs, ka tas vairs neatbalsta vispārīgus aizliegtās vienošanās mērķus. Turklāt pierādījumi par šādu norobežošanos ir jāsniedz uzņēmumam, kas to apgalvo (spriedumi, 2006. gada 27. septembris, *GlaxoSmithKline Services* /Komisija, T-168/01, Krājums, EU:T:2006:265, 86. punkts, un 2011. gada 3. marts, *Siemens*/Komisija, T-110/07, Krājums, EU:T:2011:68, 176. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumus, 2004. gada 6. janvāris, *BAI* un Komisija/*Bayer*, C-2/01 P un C-3/01 P, Krājums, EU:C:2004:2, 63. punkts, un *Aalborg Portland* u.c./Komisija, minēts 141. punktā, EU:C:2004:6, 81.–84. punkts).

– Par prasītāju apgalvojuma pamatotību

- 195 Prasītājas uzskata, ka *WDI* ir patiešām norobežojusies no aizliegtās vienošanās judikatūras izpratnē, jo tās pārstāvis 1996. gada 9. janvāra sanāksmē norādīja:

“Šobrīd klubam nav nekādas jēgas priekš mums.”

- 196 Vispirms ir jākonstatē, ka šī paziņojuma patiesumu, kuru turklāt Komisija nav apstrīdējusi, apliecina *Emesa*; prasītājas un Komisija ir iesniegušas izvilkumu no *Emesa* piezīmju grāmatiņas. Šādu paziņojumu tomēr nevar uzskatīt par *WDI* gribas norobežoties no aizliegtās vienošanās skaidru un nepārprotamu izpaušmi.

- 197 Proti, lasot piezīmes, ko *Emesa* ir izdarījusi 1996. gada 9. janvāra sanāksmes laikā, ir secināms, ka *WDI* pārstāvju izteikumi tika sniegti tādas diskusijas ietvaros, kas attiecās uz soļiem, ko šīs sanāksmes dalībnieki varēja paredzēt, lai novērstu Čīrihes kluba krīzi. Tā pēc tam, kad *WDI* pārstāvis bija paudis šaubas par iespējamību no jauna piemērot Čīrihes kluba saistības, viņš – tad, kad bija jāizsaka savs viedoklis par to, vai būtu jāizveido jauna kvotu sistēma, un atbildot uz nostāju, ko izteikuši *Tréfileurope* pārstāvji, piedāvājot palikt pie pastāvošās sistēmas, t.i., pie tolaik pastāvošā Čīrihes kluba, – norādīja, ka, viņaprāt, Čīrihes klubam vairs nav jēgas. Šī iemesla dēļ *Emesa* pārstāvis ir uzskaitījis *WDI* to uzņēmumu skaitā, kas tolaik bija par jaunas sistēmas ieviešanu. Līdz ar to šāds paziņojums nevar tikt interpretēts kā pierādījums par *WDI* gribu izbeigt savu dalību pārkāpumā un īstenot uz konkurenci balstītu rīcību PT tirgū.
- 198 Šo *WDI* pārstāvja paziņojuma interpretāciju turklāt apstiprina tas, ka *Emesa* pārstāvis pēc piezīmēm, kas attiecas uz apspriedi par jaunas kvotu sistēmas ieviešanas piemērotību, iezīmēja tabulu ar apspriedes rezultātiem par kvotu sadali un šajā tabulā bija norādīta arī *WDI*. Pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, Komisijas interpretācija, saskaņā ar kuru tas, ka *Emesa* pārstāvis šo tabulu bija ievietojis pēc piezīmēm par *WDI* pārstāvja paziņojumu, liecina par to, ka apspriede par kvotām ir notikusi pēc minētā paziņojuma, ir visticamākā, jo šādas piezīmes parasti tiek veiktas hronoloģiskā secībā.
- 199 No tā izriet, ka prasītājas nav sniegušas pierādījumu – kas tām bija jāsniedz – par *WDI* norobežošanos [no pārkāpuma] 1996. gada 9. janvāra sanāksmes laikā.

Par prasītāju piedalīšanos sanāksmēs pārejas periodā

- 200 Formāli neapstrīdot savu klātbūtni apstrīdētā lēmuma preambulas 613. apsvērumā minētajās sanāksmēs, prasītājas tomēr norāda, ka šo sanāksmju laikā tās nebija iesaistījušās pret konkurenci vērstā rīcībā.
- 201 Tomēr ir jāatgādina, kā tas konstatēts šā sprieduma 173.–188. punktā, ka prasītājas pārejas periodā piedalījās sešās sanāksmēs, kuru laikā ir notikusi apmaiņa ar konfidenciālu komercinformāciju un ir tikusi apspriesta jaunas kvotu sistēmas ieviešana, lai labotu Čīrihes kluba neveiksmi. Saskaņā ar šā sprieduma 171. punktā minēto judikatūru ar šo sanāksmju mērķi pietiek, lai konstatētu LESD 101. panta pārkāpumu. Līdz ar to ir jāsecina, ka Komisijai ir izdevies pierādīt, ka prasītājas, kas nav pierādījušas, ka tās būtu norobežojušās [no pārkāpuma] 1996. gada 9. janvāra sanāksmes laikā, un kas tāpat kā citi dalībnieki bija minēti *ITC*, *DWK* un *Nedri* pieteikumos iecietības programmas piemērošanai, kuros stāstīts par šīm sanāksmēm, nav pārtraukušas savu dalību pārkāpumā pārejas periodā. Tādējādi tās nevar pretendēt uz jebkādu naudas soda samazinājumu saistībā ar apstrīdētajā lēmumā konstatēto ilgumu.

3. Secinājums par pirmajiem diviem prasības pamatiem

- 202 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija pamatoti ir konstatējusi vienotā pārkāpuma esamību, ko veidoja kopējais plāns, kurā iekļāvās dažādie nolīgumi, ar kuriem ticis īstenots šis pārkāpums.
- 203 Turklāt Komisija ir pierādījusi to, ka šis vienotais pārkāpums nav ticis pārtraukts pārejas periodā starp Čīrihes kluba darbības beigām un Eiropas kluba darbības sākumu, jo, pirmkārt, šajā pašā laikposmā Čīrihes kluba dalībnieki rīkoja pret konkurenci vērstas sanāksmes, otrkārt, vietējie un reģionālie aizliegtās vienošanās elementi turpināja pastāvēt un, treškārt, Čīrihes kluba ietvaros apstiprināto pasākumu pret konkurenci vērstas sekas turpināja pastāvēt arī pēc šī aizliegtās vienošanās elementa izbeigšanās.
- 204 Papildus tam Komisija pierādīja arī to, ka *WDI*, kura nav pierādījusi, ka tā būtu patiešām norobežojusies [no pārkāpuma] pēdējā Čīrihes kluba sanāksmē, kas notikusi 1996. gada 9. janvārī, turpināja savu pret konkurenci vērstu rīcību pārejas periodā.

205 Līdz ar to pirmais prasības pamats, kā arī otrais prasības pamats, kas izvirzīts pakārtoti, ir jānoraida.

[..]

E – Par prasītāju maksātspējas novērtējumu

267 Novērtējumu par to maksātspēju prasītājas apstrīd četru prasības pamatu ietvaros.

268 Pirmkārt, tās apšaubā apstrīdētā lēmuma ārējo tiesiskumu. Šajā nolūkā septītā prasības pamata ietvaros tās apgalvo apstrīdētā lēmuma pamatojuma nepietiekamību saistībā ar 2006. gada pamatnostādņu 35. punkta piemērošanu. Astotajā prasības pamatā tās norāda, ka, neorganizējot uzklaušanās un nedodot tām iespēju izteikt savu viedokli par nostāju, ko Komisija plānoja ieņemt attiecībā uz to maksātspējas novērtējumu pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, Komisija esot pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 27. pantu un Pamattiesību hartas 41. panta 2. punktu.

269 Otrkārt, tās apšaubā gan apstrīdētajā lēmumā (sestais prasības pamats), gan 2011. gada 14. februāra vēstulē (devītais prasības pamats) iekļauto to maksātspējas novērtējumu pamatotību.

270 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šā sprieduma 96.–110. punktā izklāstīto iemeslu dēļ 2011. gada 14. februāra vēstule ir pārsūdzams tiesību akts. Tomēr, kā to norādījusi Komisija atbildē uz Vispārējās tiesas tai uzdotajiem rakstveida jautājumiem un tiesas sēdē, šajā vēstulē iekļautais lēmums, kas izpaužas kā prasītāju situācijas novērtējums, kurš ir vēlāks nekā apstrīdētajā lēmumā sniegtais un kuru veicis ģenerāldirektors, nevis Komisijas locekļu kolēģija, kas ir apstrīdētā lēmuma autore, nevar aizstāt šo pēdējo minēto lēmumu. No tā izriet, ka attiecībā uz apstrīdētajā lēmumā un 2011. gada 14. februāra vēstulē ietvertajiem novērtējumiem ir jāveic atsevišķa pārbaude tiesā un ka 2011. gada 14. februāra vēstules rašanās neatņem priekšmetu prasījumiem un prasības pamatiem, kas vērsti pret apstrīdēto lēmumu.

1. Par apstrīdētajā lēmumā sniegto prasītāju maksātspējas novērtējumu

271 Konkrēts prasītāju maksātspējas novērtējums ir sniegts apstrīdētā lēmuma 19.5.11. punktā (preambulas 1176.–1179. apsvērumi) šādi:

“19.5.11. [WDI], [WDV] un [Pampus]

1176 Ņemot vērā, ka [WDI], [WDV] un [Pampus] ir iesniegušas pieteikumu, norādot uz maksātspējas neesamību, šie pieteikumi tiek izskatīti kopā [Pampus] līmenī, jo tā apvieno WDI un [WDV]. Tādējādi, lai novērtētu [Pampus] finansiālo spēju, tiks ņemta vērā kopējā WDI, [WDV] un [Pampus] uzlikto naudas sodu summa, neņemot vērā iespējamo [Pampus] atbildību. Tā ir vienāda ar summu EUR 56 050 000 apmērā, ko veido EUR 15 485 000, t.i., summa, par kuru WDI, [WDV] un [Pampus] ir atzīstamas par solidāri atbildīgām, EUR 30 115 000, t.i., summa, par kuru WDI un [WDV] ir atzīstamas par solidāri atbildīgām, un EUR 10 450 000 – summa, par kuru WDI viena pati ir atzīstama par atbildīgu.

1177 [Pampus], [WDV] un WDI pieteikumi, kuros norādīts uz maksātspējas neesamību, ir jānoraida 1178. un 1179. apsvērumā norādīto iemeslu dēļ.

1178 Turpmāk izklāstītie apstākļi attiecībā uz [Pampus] un WDI liecina par tik nopietnām finansiālajām grūtībām, ka šīs sabiedrības, šķiet, nav spējīgas samaksāt naudas sodu: i) [Pampus] vairs nav sava pašu kapitāla; ii) [Pampus] ir negatīvais apgrozāmais kapitāls aptuveni 100 miljonu euro apmērā, ieskaitot naudas sodu; iii) [Pampus] ir aizdevusi naudas līdzekļus citām grupas sabiedrībām par summu aptuveni 140 miljonu euro apmērā, un šie aizdevumi nav uzskaitīti

zaudējumu kontā, bet nav paredzams, ka [*Pampus*] tie tiks atmaksāti, ņemot vērā, ka katrai no šīm sabiedrībām ir negatīvs pašu kapitāls, un iv) *WDI* 2010. gada februārī ir nācies sarunāt istermiņa aizņēmumu 20 miljonu euro apmērā, lai spētu turpināt savu darbību. Bankas sagaida restrukturēšanas plānu līdz jūnija beigām, lai tās varētu nolemt par kredītlīniju uzturēšanu līdz 2010. gada beigām.

1179 Naudas soda samazinājums atbilstoši [2006. gada pamatnostādņu] 35. punktam var tikt piešķirts tikai tad, ja pastāv cēloņsakarība starp finansiālajām grūtībām un naudas soda esamību. [*Pampus*], [*WDV*] un *WDI* sniegtā informācija neliecina par to, ka šāda cēloņsakarība pastāv. Pirmkārt, preambulas 1178. apsvērumā kopsavilkumā sniegtie finanšu dati liecina, ka *PIB* un *WDI*, visdrīzāk, neizdzīvos – neatkarīgi no naudas soda samaksas. Citiem vārdiem sakot, šķiet maz ticams, ka naudas soda apmēra samazināšana palielinās grupas izdzīvošanas izredzes paredzamā nākotnē. Tātad uzņēmuma izdzīvošana būs atkarīga nevis no naudas soda apmēra, bet drīzāk no akcionāru (kas *WDI* līmenī ietver *ArcelorMittal* attiecībā uz vienu trešdaļu) lēmumiem. Otrkārt, lielu daļu no [*Pampus*] un *WDI* finansiālajām problēmām izraisīja nesena [*Pampus*] līdzekļu pārvietošana citām sabiedrībām, kas pieder vieniem un tiem pašiem akcionāriem. Ņemot vērā pastāvīgo judikatūru un praksi, saskaņā ar kurām Komisija ir tiesīga izvērtēt, kādā mērā akcionāri varētu finansiāli palīdzēt sabiedrībām, kas atsauca uz grūtībām ar naudas soda samaksu, nav nekāda pamata piešķirt samazinājumu situācijā, kad finanšu līdzekļi tikuši nodoti saistītajām sabiedrībām pēc paziņojuma par iebildumiem saņemšanas, tādējādi demonstrējot vēlmi izvairīties no Komisijas sankciju politikas vai radot šādas sekas.”

a) Par septīto pamatu – pamatojuma trūkumu attiecībā uz prasītāju maksāspējas novērtējumu

272 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. pantā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tajā skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kas ir izdevusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt attiecīgu kontroli. Prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama, ievērojot lietas apstākļus, tostarp attiecīgā tiesību akta saturu, norādīto motīvu būtību un akta adresātu vai citu personu, kuras tas skar tieši un individuāli, iespējamo interesi saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu izklāstīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums, vai akta pamatojumā ir izpildītas LESD 296. panta prasības, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (spriedumi, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, Krājums, EU:C:1998:154, 63. punkts; 2003. gada 30. septembris, Vācija/Komisija, C-301/96, Krājums, EU:C:2003:509, 87. punkts, un 2004. gada 22. jūnijs, Portugāle/Komisija, C-42/01, Krājums, EU:C:2004:379, 66. punkts).

273 Ir jākonstatē, ka septītā pamata ietvaros paustā kritika attiecībā uz prasītāju maksāspējas novērtējumu attiecas uz Komisijas vērtējumu pamatotības apstrīdēšanu un šī iemesla dēļ tā būtu jāpiesaista sestajam prasības pamatam.

274 Turpretim šā sprieduma 271. punktā izklāstīto apstrīdētā lēmuma preambulas apsvērumu formulējums ļauj konstatēt – kā par to turklāt liecina fakts, ka prasītājas detalizēti ir apstrīdējušas šo motīvu pamatotību, – ka Komisija iemeslus, kuru dēļ tā uzskatījusi, ka nav jāpiešķir naudas soda samazinājums saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 35. punktu, norādīja pietiekami precīzi, lai prasītājas varētu tos saprast un lai Vispārējā tiesa varētu veikt savu kontroli.

275 No tā izriet, ka septītais pamats ir jānoraida.

- b) Par astoto pamatu – to, ka, neuzklausot prasītājas, pirms Komisija apstrīdētajā lēmumā atteicās apmierināt to lūgumu ņemt vērā to maksātspējas neesamību, tā esot pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 27. pantu un Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktu
- 276 Astotā prasības pamata ietvaros prasītājas norāda, ka, neuzklausot tās saistībā ar iemesliem, kuru dēļ ticis atteikts ņemt vērā to maksātspējas neesamību, pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas Komisija tām nepamatoti esot liegusi tiesības uz uzklauššanu, kas izriet no Regulas Nr. 1/2003 27. panta 1. punkta un Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunkta.
- 277 Saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 27. panta 1. punktu pirms lēmumu pieņemšanas, kas paredzēta minētās regulas 7., 8., 23. pantā un 24. panta 2. punktā, Komisija uzņēmumiem, uz kuriem attiecas procedūra, sniedz iespēju izteikties par Komisijas iebildumiem. Saskaņā ar šo pašu normu Komisija savus lēmumus drīkst balstīt vienīgi uz iebildumiem, par kuriem attiecīgajām pusēm ir bijusi iespēja sniegt apsvērumus.
- 278 Turklāt Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir noteikts, ka 41. panta 1. punktā garantētās ikvienas personas tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu tostarp ietver tiesības tikt uzklaušītam, pirms tiek veikts kāds individuāls pasākums, kas to varētu nelabvēlīgi ietekmēt.
- 279 Pirmkārt, ir jākonstatē, ka prasītājas neapstrīd, ka pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas ir tikusi organizēta uzklauššana, kurā tās turklāt piedalījās (skat. šā sprieduma 34. punktu). Tomēr tā apgalvo, ka esot bijusi jāriko jauna uzklauššana, kas attiektos uz nostāju, ko Komisija bija iecerējusi ieņemt attiecībā uz to pieteikumu par naudas soda samazināšanu, balstoties uz to maksātspējas novērtējumu.
- 280 Šādas uzklauššanas organizēšana nav paredzēta Regulas Nr. 1/2003 27. panta 1. punktā, jo šajā tiesību normā ir atzītas vienīgi uzņēmumu tiesības darīt zināmu savu viedokli attiecībā uz “iebildumiem”, uz kuriem Komisija plāno balstīt savus lēmumus. Taču uzņēmumu maksātspējas novērtējums nav uzskatāms par iebildumu, uz kuru varētu balstīt lēmumu, ar ko uzliek sodu par LESD 101. panta pārkāpumu, bet tas ļauj Komisijai ņemt vērā noteiktus apstākļus, uz kuriem norādīts, lai pamatotu pieteikumu par naudas soda samazināšanu tādu motīvu dēļ, kas nav atkarīgi no pārkāpumu veidojošajiem elementiem.
- 281 Otrkārt, arī Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunkts nepamato uzņēmumu tiesības tikt uzklaušītiem, pirms tiek pieņemts lēmums par to pieteikumu par naudas soda samazināšanu, balstoties uz to maksātspējas novērtējumu atbilstoši to sniegtajai informācijai.
- 282 Ir taisnība, ka šāds lēmums ir uzskatāms par nelabvēlīgu individuālu pasākumu minētās normas izpratnē. Tomēr tajā paredzētās tiesības tikt uzklaušītam ir jāuzskata par ievērotām tādās situācijās kā šajā lietā, kur pieņemtais lēmums ir balstīts vienīgi uz pieteikuma iesniedzēja paziņoto informāciju, ņemot vērā juridisko un faktisko kontekstu, kas tam ir zināms (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 30. aprīlis, *Euris Consult/Parlaments*, T-637/11, Krājums, EU:T:2014:237, 119. punkts). Proti, no Vispārējai tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet – un to lietas dalībnieki nav apstrīdējuši –, ka informācija, uz kuru Komisija balstīja savu novērtējumu par prasītāju maksātspēju, ir informācija, ko tai sniegušas prasītājas – atbildot uz anketu, ko Komisija tām bija nosūtījusi, vai pēc savas iniciatīvas.
- 283 Ir taisnība, ka saskaņā ar Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktu Komisijai būtu bijis pienākums ļaut uzņēmumam, kas iesniedzis pieteikumu par naudas soda samazināšanu maksātspējas dēļ, darīt zināmu savu viedokli par faktiskajiem vai tiesiskajiem apstākļiem, ko tā plānotu izmantot, lai noraidītu šo pieteikumu, gadījumā, ja šo informāciju tai nebūtu paziņojis šis uzņēmums. Turpretim tas vien, ka Komisija uzskata, ka tai sniegtā informācija nav pārliecinoša, nenosaka tai pienākumu paziņot šo novērtējumu, pirms tā lemj par pieteikumu.
- 284 No tā izriet, ka astotais pamats ir jānoraida.

c) Par sesto pamatu – to, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija esot pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktu, jo tā esot “ļāunprātīgi izmantojusi savu novērtējuma brīvību” un esot pārkāpusi samērīguma principu, neņemot vērā prasītāju maksātspējas neesamību

285 Sestā prasības pamata ietvaros prasītājas apstrīd motīvus, ar kuriem Komisija sākotnējā lēmumā ir noraidījusi to pieteikumu par naudas soda samazināšanu, ņemot vērā to maksātspēju.

Vispārīgi apsvērumi par uzņēmumu, kas tiek sodīti par LESD 101. panta pārkāpumu, maksātspējas novērtēšanu

286 2006. gada pamatnostādņu 35. punktā ir raksturota ietekme, kas uzņēmuma, kurš tiek sodīts par LESD 101. panta pārkāpumu, maksātspējai varētu būt uz naudas soda, kas tam var tikt uzlikts, aprēķināšanu. Šis punkts ir formulēts šādi:

“Ārkārtas gadījumos Komisija pēc pieprasījuma var ņemt vērā uzņēmuma maksātspēju konkrētā [īpašajā] sociālajā un ekonomiskajā kontekstā. Nelabvēlīgs finanšu stāvoklis vai zaudējumi nav iemesls, lai Komisija piešķirtu šādu naudas soda samazinājumu. Samazinājumu var piešķirt tikai, pamatojoties uz objektīviem pierādījumiem, ka naudas soda uzlikšana atbilstoši šajās pamatnostādnēs paredzētajiem nosacījumiem neatgriezeniski apdraudētu attiecīgā uzņēmuma dzīvotspēju un izraisītu vērtības zudumu visiem tā aktīviem.”

287 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, pieņemot tādas rīcības normas kā pamatnostādnes un to publicēšanas brīdī paziņojot, ka turpmāk šīs normas tiks piemērotas gadījumiem, uz kuriem tās attiecas, Komisija pati ierobežo savas minētās novērtējuma brīvības izmantošanas iespējas un nevar atkāpties no šīm normām – pretējā gadījumā tā varētu tikt sodīta par tādu vispārējo tiesību principu kā vienlīdzīgas attieksmes princips vai tiesiskās palāvības aizsardzības princips pārkāpumu (spriedumi *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, minēts 251. punktā, EU:C:2005:408, 211. punkts, un 2012. gada 12. decembris, *Ecka Granulate* un *non ferrum Metallpulver*/Komisija, T-400/09, EU:T:2012:675, 40. punkts).

288 Vispirms ir jāatgādina, ka naudas soda samazinājums saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 35. punktu var tikt piešķirts tikai ārkārtas gadījumos un ar nosacījumiem, kas definēti šajā pamatnostādnē. Tātad, pirmkārt, ir jāpierāda, ka uzliktais naudas sods “neatgriezeniski apdraudētu attiecīgā uzņēmuma dzīvotspēju un izraisītu vērtības zudumu visiem tā aktīviem”. Otrkārt, tāpat ir jākonstatē “konkrēta [īpašā] sociālā un ekonomiskā konteksta” esamība. Turklāt ir jāatgādina, ka abus šos nosacījumu kopumus iepriekš ir izstrādājušas Savienības tiesas.

289 Runājot par pirmo nosacījumu kopumu, ir ticis nopriests, ka Komisijai, nosakot par konkurences tiesību normu pārkāpumu uzliekamā naudas soda apmēru, nav pienākuma ņemt vērā attiecīgā uzņēmuma finansiālā deficīta stāvokli, jo šāda pienākuma atzīšana nozīmētu nepamatotu konkurences priekšrocību piešķiršanu uzņēmumiem, kas nav tik veiksmīgi pielāgojušies tirgus apstākļiem (spriedumi *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, minēts 251. punktā, EU:C:2005:408, 327. punkts, un *Ecka Granulate* un *non ferrum Metallpulver*/Komisija, minēts 287. punktā, EU:T:2012:675, 94. punkts).

290 Proti, ja tas tā būtu, pastāvētu risks, ka šiem uzņēmumiem tiktu sniegtas priekšrocības uz citu – efektīvāku un labāk pārvaldīto – uzņēmumu rēķina. Tādējādi ar uzņēmuma nelabvēlīgā vai deficīta stāvokļa konstatēšanu vien nevar pietikt, lai pamatotu pieteikumu, kurā Komisijai tiek lūgts ņemt vērā maksātspējas neesamību, lai piešķirtu naudas soda samazinājumu.

291 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības tiesībās pats par sevi nav aizliegts tas, ka Savienības iestādes īstenots pasākums izraisa uzņēmuma bankrotu vai likvidāciju. Lai gan šāda darbība var kaitēt uzņēmuma īpašnieku vai akcionāru finansiālajām interesēm, tas tomēr nenozīmē, ka zaudēs vērtību arī uzņēmuma pārstāvētie personīgie, materiālie un nemateriālie elementi (spriedumi,

2004. gada 29. aprīlis, *Tokai Carbon* u.c./Komisija, T-236/01, no T-244/01 līdz T-246/01, T-251/01 un T-252/01, Krājums, EU:T:2004:118, 372. punkts, un *Ecka Granulate* un *non ferrum Metallpulver* /Komisija, minēts 287. punktā, EU:T:2012:675, 50. punkts).

- 292 No minētās judikatūras var secināt, ka tikai gadījumā, kad tiek zaudēta vērtība uzņēmuma pārstāvētajiem personīgajiem, materiālajiem un nemateriālajiem elementiem, citiem vārdiem sakot, tā aktīviem, var būt pamats, nosakot naudas soda apmēru, ņemt vērā šī uzņēmuma bankrota vai likvidācijas iespējamību sakarā ar šī naudas soda uzlikšanu (spriedums *Ecka Granulate* un *non ferrum Metallpulver*/Komisija, minēts 287. punktā, EU:T:2012:675, 51. punkts).
- 293 Proti, sabiedrības likvidācija ne vienmēr nozīmē attiecīgā uzņēmuma izzušanu. Tas kā tāds var turpināt pastāvēt – vai nu sabiedrības rekapitalizēšanas gadījumā, vai arī tad, ja visus tā aktīvu elementus pārņem kāds cits subjekts. Šāda pārņemšana var notikt, vai nu brīvprātīgi pārņemot, vai arī piespiedu kārtā pārdodot sabiedrības aktīvus, turpinot [uzņēmuma] darbību (šajā ziņā skat. spriedumu *Ecka Granulate* un *non ferrum Metallpulver*/Komisija, minēts 287. punktā, EU:T:2012:675, 97. punkts).
- 294 Līdz ar to 2006. gada pamatnostādņu 35. punktā ietvertā atsauce uz visas vērtības zudumu attiecīgā uzņēmuma aktīviem ir jāsaprot tādējādi, ka tā attiecas uz situāciju, kad uzņēmuma pārņemšana iepriekšējā punktā norādītajos apstākļos šķiet mazticama vai pat neiespējama. Šādā gadījumā šī uzņēmuma aktīvu elementi tiks piedāvāti pārdošanai atsevišķi un ir iespējams, ka daudziem no šiem elementiem netiks atrasts pircējs vai, labākajā gadījumā, tie tiks pārdoti tikai par krietni zemāku cenu (spriedums *Ecka Granulate* un *non ferrum Metallpulver*/Komisija, minēts 287. punktā, EU:T:2012:675, 98. punkts).
- 295 Runājot par otro nosacījumu kopumu, kas saistīts ar īpaša ekonomiskā un sociālā konteksta esamību, tas saskaņā ar judikatūru attiecas uz sekām, ko varētu izraisīt naudas soda samaksa, it īpaši paaugstinot bezdarba līmeni vai pasliktinot situāciju tautsaimniecības nozarēs, kas atrodas augšup un lejup no attiecīgā uzņēmuma (spriedumi, 2006. gada 29. jūnijs, *SGL Carbon*/Komisija, C-308/04 P, Krājums, EU:C:2006:433, 106. punkts, un *Ecka Granulate* un *non ferrum Metallpulver*/Komisija, minēts 287. punktā, EU:T:2012:675, 99. punkts).
- 296 Tādējādi, ja ir iestājušies iepriekš norādītie kumulatīvie nosacījumi, naudas soda uzlikšana, kas varētu izraisīt uzņēmuma izzušanu, būtu pretrunā 2006. gada pamatnostādņu 35. punkta mērķim. Minētā punkta piemērošana attiecīgiem uzņēmumiem savā ziņā ir samērīguma principa konkrēta izpausme sodu, kas tiek piemēroti par konkurences tiesību pārkāpumiem, jomā (šajā ziņā skat. spriedumu *Ecka Granulate* un *non ferrum Metallpulver*/Komisija, minēts 287. punktā, EU:T:2012:675, 100. punkts).
- 297 Visbeidzot, kā Komisija to pareizi atgādinājusi pagaidu noregulējuma tiesvedībā, kā arī – vairākkārt – rakstveida un mutvārdu procesā Vispārējā tiesā, tā kā 2006. gada pamatnostādņu 35. punkta piemērošana ir pēdējais faktors, kas tiek ņemts vērā, nosakot par konkurences tiesību normu pārkāpumu uzliekamo naudas sodu apmēru, sodīto uzņēmumu maksātspējas novērtēšana ietilpst LESD 261. pantā un Regulas Nr. 1/2003 31. pantā paredzētajā neierobežotajā kompetencē.
- 298 Attiecībā uz šīs kompetences tvērumu ir jāatgādina, ka tā ir veids, kādā tiek īstenots efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips – vispārējs Savienības tiesību princips, kas tagad ir nostiprināts Pamattiesību hartas 47. pantā un Savienības tiesībās atbilst ECPAK 6. pantam (spriedumi, 2011. gada 8. decembris, *Chalkor*/Komisija, C-386/10 P, Krājums, EU:C:2011:815, 51. punkts; 2012. gada 6. novembris, *Otis* u.c., C-199/11, Krājums, EU:C:2012:684, 47. punkts, un 2013. gada 18. jūlijs, *Schindler Holding* u.c./Komisija, C-501/11 P, Krājums, EU:C:2013:522, 36. punkts).
- 299 Proti, saskaņā ar judikatūru ECPAK 6. panta ievērošana neizslēdz to, ka administratīva rakstura procesā “sodu” var vispirms uzlikt administratīva iestāde. Tomēr tajā ir noteikts, ka administratīvās iestādes lēmumu, kas pats neatbilst ECPAK 6. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, vēlāk pārbauda tiesu iestāde ar neierobežotu kompetenci. Viena no tiesu iestādes ar neierobežotu kompetenci

ieziņmēm ir pilnvaras faktiski un juridiski katrā punktā grozīt pieņemto lēmumu. Šādi iestādei tostarp ir jābūt pilnvarām aplūkot visus faktiskos un tiesiskos jautājumus, kam ir nozīme attiecībā uz tajā ierosināto lietu (spriedums *Schindler Holding u.c./Komisija*, minēts 298. punktā, EU:C:2013:522, 35. punkts; skat. ECT 2011. gada 27. septembra spriedumu lietā *Menarini Diagnostics* pret Itāliju, Nr. 43509/08, 59. punkts, un 2012. gada 7. jūnija spriedumu lietā *Segame* pret Franciju, Nr. 4837/06, 55. punkts).

300 Turklāt, pēc savas ierosmes neveicot visa strīdīgā lēmuma pārbaudi, netiek pārkāpts efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips. Šī principa ievērošanai nav nepieciešams, lai Vispārējā tiesa – kurai, protams, ir jāatbild uz izvirzītajiem pamatiem un jāveic faktisko un tiesisko elementu pārbaude – pēc savas ierosmes no jauna uzsāktu lietas materiālu pilnīgu izpēti (spriedums *Chalkor/Komisija*, minēts 298. punktā, EU:C:2011:815, 66. punkts).

301 Tātad, neskarot absolūtus pamatus, kas ir jāizskata un attiecīgā gadījumā jāizvirza pēc savas ierosmes, Savienības tiesai ir jāveic sava pārbaude, pamatojoties uz elementiem, kādus ir iesniedzis prasītājs, lai pamatotu izvirzītos pamatus, un tā nedrīkst atsaukties uz Komisijas novērtējuma brīvību attiecībā uz šo elementu novērtēšanu, lai atteiktos veikt faktisko un tiesisko elementu detalizētu pārbaudi (šajā ziņā skat. spriedumu *Chalkor/Komisija*, minēts 298. punktā, EU:C:2011:815, 62. punkts).

302 Visbeidzot, kā atgādināts šā sprieduma 109. punktā un kā pareizi norāda Komisija, tiesai, kurai ir neierobežota kompetence, principā, neskarot iespēju izskatīt lietas dalībnieku tai iesniegtos elementus, ir jāņem vērā tiesiska un faktiska situācija dienā, kad tā pieņem nolēmumu, ja tā uzskata, ka tai ir pamats izmantot savas grozīšanas pilnvaras (šajā ziņā skat. spriedumus, 1974. gada 6. marts, *Istituto Chemioterapico Italiano un Commercial Solvents/Komisija*, 6/73 un 7/73, Krājums, EU:C:1974:18, 51. un 52. punkts; 1995. gada 14. jūlijs, *CB/Komisija*, T-275/94, Krājums, EU:T:1995:141, 61. punkts, un 2011. gada 5. oktobris, *Romana Tabacchi/Komisija*, T-11/06, Krājums, EU:T:2011:560, 282.–285. punkts). Tam tā jābūt vēl jo vairāk tādos gadījumos kā šajā lietā, kur naudas soda summa, kas jāsamaksā sodītajai sabiedrībai, ņemot vērā tās maksātspēju, izriet no nolēmuma, ko Vispārējā tiesa pieņem par tās celto prasību, un faktiska naudas soda samaksa tiek atlikta.

303 Šo vispārīgo apsvērumu gaismā un ņemot vērā faktiskos un tiesiskos pamatus, kurus lietas dalībnieki izvirzījuši Vispārējā tiesā, ir jāizvērtē apstrīdētajā lēmumā ietvertā argumentācija.

Par apstrīdētajā lēmumā sniegtā prasītāju maksātspējas novērtējuma pamatotību

304 Apstrīdētā lēmuma preambulas 1176.–1178. apsvērumā (skat. šā sprieduma 271. punktu) Komisija noraidīja prasītāju pieteikumus, norādot, ka *WDI* un *Pampus* ir tik nopietnas finansiālās grūtības, ka, šķiet, tās nevarēs samaksāt naudas sodu. Šis vērtējums bija balstīts uz turpmāk norādītajiem apstākļiem.

305 Pirmkārt, 2010. gada februārī *WDI* ir nācies sarunāt īstermiņa aizņēmumu 20 miljonu euro apmērā, lai spētu turpināt savu darbību. Bankas sagaidīja restrukturēšanas plānu līdz 2010. gada jūnija beigām, t.i., laikam, kad bankas pieņemtu lēmumu par kredītlīniju uzturēšanu līdz gada beigām.

306 Otrkārt, *Pampus* vairs nebija sava pašu kapitāla. Atbilstoši Komisijas norādītajam šai sabiedrībai bija negatīvais apgrozāmais kapitāls aptuveni 100 miljonu euro apmērā, ieskaitot naudas sodu.

307 Treškārt, *Pampus* bija aizdevusi naudas līdzekļus citām grupas sabiedrībām par summu aptuveni 140 miljonu euro apmērā. Lai gan šie aizdevumi nebija uzskaitīti zaudējumu kontā, *Pampus* neparedzēja, ka tie tiks atmaksāti, ņemot vērā, ka katrai no aizņēmējām sabiedrībām bija negatīvs pašu kapitāls.

- 308 Ievērojot šo novērtējumu par prasītāju finansiālo stāvokli, apstrīdētā lēmuma preambulas 1179. apsvērumā (skat. šā sprieduma 271. punktu) Komisija noraidīja prasītāju pieteikumu par naudas soda samazināšanu šādu trīs iemeslu dēļ.
- 309 Pirmkārt, Komisija uzskatīja ka naudas soda apmēra iespējamā samazināšana nepalielinās grupas izdzīvošanas izredzes paredzamā nākotnē. Tādējādi, pat ja naudas sods tiktu samazināts līdz nullei, *Pampus* un *WDI*, visdrīzāk, neizdzīvotu.
- 310 Otrkārt, Komisija uzskatīja, ka neatkarīgi no uzliktā naudas soda apmēra grupas izdzīvošana bija atkarīga no lēmumiem, ko pieņemt akcionāri, tostarp *ArcelorMittal*, kam piederēja viena trešdaļa *WDI* kapitāla.
- 311 Treškārt, lielu daļu no *Pampus* un *WDI* finansiālajām problēmām izraisīja nesenā *Pampus* līdzekļu pārvietošana citām grupas sabiedrībām. Komisijas ieskatā, nebija nekāda pamata piešķirt samazinājumu situācijā, kurā pēc paziņojuma par iebildumiem saņemšanas finanšu līdzekļi tikuši nodoti saistītajām sabiedrībām, “demonstrējot vēlmi izvairīties no Komisijas sankciju politikas vai radot šādas sekas”. Tiesas sēdē Komisija precizēja, ka ar šo pēdējo motīvu vien pietiek, lai pamatotu atteikumu apmierināt jebkādu prasītāju pieteikumu par naudas soda samazināšanu, jo apgalvotā maksātspejas neesamība ir radusies pašu prasītāju diskrecionāri pieņemto pārvaldības lēmumu dēļ.
- 312 Taču atšķirībā no tā, kas bija prognozēts apstrīdētajā lēmumā, prasītājas nav beigušas pastāvēt pēc 2010. gada jūnija. Protams, šis apstāklis neietekmē apstrīdētajā lēmumā sniegtā novērtējuma tiesiskumu. Tomēr tas var radīt, vismaz tiesai, šaubas par to, cik nopietna un pamatota ir prasītāju finansiālā stāvokļa perspektīvu, kādas tās bija apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā, analīze, ņemot vērā Komisijai tad paziņotās informācijas saturu.
- 313 Šajā ziņā prasītājas norāda pārliecinošus iemeslus, kuru dēļ, ņemot vērā to pierādījumu saturu, ko tās bija iesniegušas, lai atbalstītu savu pieteikumu par to maksātspejas novērtēšanu, Komisijas novērtējumi neatbilstot scenārijam, kas tolaik bija visticamākais.
- 314 Pirmkārt, prasītājas sniedz pietiekamus pierādījumus par to, ka to vidējā termiņa un ilgtermiņa perspektīvas bija labvēlīgas un ļāva tām iegūt atbalstu no to kreditoriem visā krīzes periodā, kas sācies 2009. gadā. Šajā ziņā prasītāju iesniegtie dokumenti atspoguļo būtiskās piepūles, lai samazinātu to izmaksas un restrukturētu *Pampus* grupu pēc apgrozījuma krituma, kas bija saistīts ar ekonomikas krīzi. Tāpat no šiem dokumentiem izriet, ka *Pampus* grupai joprojām izdevās saglabāt labas attiecības ar savām bankām, mēģinot pastāvīgi panākt vislabākos iespējamus finansēšanas nosacījumus, lai saglabātu un turpinātu savu darbību, neraugoties uz nopietnām grūtībām, ar ko tā bija sastapusies.
- 315 Tas attiecas arī uz aizdevumu 20 miljonu euro apmērā, ko bankas piešķirušas prasītājam 2010. gada februārī un kas ļāva prasītājam iegūt vajadzīgos finanšu resursus, lai nepieļautu maksājumu pārtraukšanu. Šī *status quo (standstill)* vienošanās, ko nopietni bija paredzēts pagarināt pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas un kas tika pagarināta 2010. gada 2. jūlijā, ir piemērs, kas liecina par finanšu iestāžu gatavību palīdzēt novērst naudas plūsmas grūtības, ar kurām sastapusies grupa. Apstrīdētajā lēmumā Komisija nav noteikusi nekādas sekas, kas izrietētu no šīs pagarināšanas iespējamības. Situācijas, kas izriet no 2008. gadā notikušās vispārējās ekonomikas krīzes, kontekstā atbalsts, ko turpināja sniegt prasītājam to bankas, varēja tomēr likt domāt, ka šīs bankas uzskatīja, ka *Pampus* grupa ir sastapusies nevis ar strukturālu rentabilitātes trūkumu, bet drīzāk ar likviditātes problēmām. Neraugoties uz šiem apsvērumiem, Komisija acīmredzami nav iekļāvusi savā analīzē prognozi par to, ka būtu pietiekami ticams, ka likviditātes iespējas, ko prasītājam sniegušas to bankas, tiks saglabātas gadījumā, ja prasītāju rentabilitāte būtiski nesamazināsies. Naudas soda uzlikšana tādā apmērā, kāds bija paredzēts sākotnējā lēmumā, taču varēja izraisīt šādu samazināšanos. Līdz ar to Komisija, izvērtējot šo konteksta elementu, ko tā izmantojusi, lai pamatotu prasītāju iesniegtā pieteikuma par naudas soda samazināšanu noraidījumu, tāpat nepamatoti ir uzskatījusi, ka naudas soda, kas galu galā ticis uzlikts prasītājam, apmēram nav nekādas nozīmes.

- 316 Otrkārt, ir jānorāda pirmām kārtām, ka prasītājas tāpat detalizēti un pārlicinoši izklāsta iemeslus, kuru dēļ pārvedumi vairāk nekā 100 miljonu euro apmērā (*Pampus* aizdevums *Pampus Stahlbeteiligungsgesellschaft mbH* (turpmāk tekstā – “*PSB*”), kas atbilst *PSB* parādam attiecībā uz *Ovako* grupu) un vairāk nekā 140 miljonu euro apmērā (*Pampus* parādi attiecībā uz *Pampus Automotive GmbH & Co. KG* (turpmāk tekstā – “*PAM*”) aptuveni 55 miljonu euro apmērā, *TSW Trierer Stahlwerk GmbH* (turpmāk tekstā – “*TSW*”) 79 miljonu euro apmērā un *Speralux SA* 10 miljonu euro apmērā), ņemot vērā pierādījumus, ko prasītājas bija iesniegušas sava pieteikuma pamatojumam, nevarēja tikt uzskatīti par tīriem un vienkāršiem zaudējumiem, kā Komisija taču secināja apstrīdētajā lēmumā. Proti, lai izdarītu radikālu secinājumu par vērtības pilnīgu zudumu citu grupas sabiedrību parādiem *Pampus*, Komisija nedrīkstēja aprobežoties ar parādnieku sabiedrību finansiālā stāvokļa analīzi, kas attiektos tikai uz to gada pārskatu atlikumu novērtēšanu, nemēģinot izvērtēt to rentabilitāti, kaut vai īstermiņā. Neveicot šādu analīzi, Komisija nav ņēmusi vērā pamatfaktoru, kas nosaka attiecīgo aizdevumu atmaksas izredzes.
- 317 Turklāt fakti, kas iestājušies pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas – kaut arī tie nevar tikt izmantoti, lai izvērtētu tā tiesiskumu, – apstiprina, ka Komisijas veiktā analīze ir bijusi pavirša. Piemēram, nav strīda par to, ka *Pampus* aizdevuma *PSB* vērtība ir samazinājusies nevis pilnībā, bet tikai par pusi jeb par summu 50,5 miljonu euro apmērā, kas – kā Komisija to atzīst – izraisīja “*Pampus* pašu kapitāla stāvokļa būtisku uzlabošanu”. Tāpat nav strīda par to, ka *PAM* parāda *Pampus* vērtība ir samazinājusies tikai par 26,5 miljoniem euro, t.i., par pusi no piešķirtā aizdevuma, nevis pilnībā.
- 318 Otrām kārtām prasītājas pamatoti apgalvo, ka Komisija nevarēja, nepieļaujot kļūdu vērtējumā, secināt, ka jebkurš to pieteikums par naudas soda samazināšanu ir noraidāms to finanšu pārvedumu dēļ, kas notikuši starp *Pampus* un citām šīs pašas grupas sabiedrībām pēc paziņojuma par iebildumiem paziņošanas.
- 319 No vienas puses, Komisija nedrīkstēja atteikties – kā tā to izdarījusi – ņemt vērā iemeslus, kuru dēļ tikuši veikti šie pārvedumi grupas iekšienē. No faktiskajiem apstākļiem, kas tikuši darīti zināmi Komisijai pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, izriet, ka šīs grupas sabiedrībām piešķirtais finansējums bija paredzēts, lai apmierinātu vajadzību finansēt iegādi, kas veikta pirms paziņojuma par iebildumiem nosūtīšanas, kā arī – runājot par pārvedumiem, kas īstenoti pēc paziņojuma par iebildumiem paziņošanas, – ļaut šīm sabiedrībām turpināt savu darbību.
- 320 Proti, lai gan paziņojums par iebildumiem tika pieņemts 2008. gada 30. septembrī (apstrīdētā lēmuma preambulas 115. apsvēruma), tas tika paziņots prasītājām – atbilstoši to paziņojumiem, kurus Komisija nav apstrīdējusi – 2008. gada 2. oktobrī. No informācijas, ko prasītājas bija sniegušas, atbildot uz Komisijas administratīvā procesa laikā uzdotajiem jautājumiem, izriet, ka *Ovako* grupa tika iegādāta 2006. gadā un ka finanšu pārvedumi, lai ļautu veikt šo iegādi, tostarp strīdīgais par labu *PSB* piešķirtais aizdevums, tika veikti 2007. gadā. Tāpat *PAM* tika iegādāta 2007. gadā un *TSW* – 2005. gadā. Strīdīgie pārvedumi, kas tikuši veikti pēc paziņojuma par iebildumiem, tādi kā par labu *Speralux* piešķirtie aizdevumi, piemēram, bija paredzēti, lai apmierinātu sabiedrību, kas minētā paziņojuma par iebildumiem paziņošanas dienā ietilpa *Pampus* grupā, likviditātes vajadzības.
- 321 No otras puses, Komisija kā to pareizi norāda prasītājas, nevarēja neņemt vērā *Pampus* grupas finansiālo stāvokli kopumā un šīs grupas dzīvotspēju. Izrādās – kā prasītājas bija par to informējušas Komisiju pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas –, ka visas, izņemot *TSW*, sabiedrības, kas saņēmušas strīdīgos finanšu pārvedumus, atradās ekskluzīvajā ģimenes īpašumā esošo pārvaldītājsabiedrību, tādu kā *Pampus*, kontrolē un šīs pārvaldītājsabiedrības vienādās proporcijās piederēja vieniem un tiem dalībniekiem, proti, *Pa* kungam un divām viņa meitām. Savukārt divas trešdaļas *TSW* tieši piederēja *Pa* kungam un vienai no viņa divām meitām, un *Pampus* maksātspējas izvērtēšanas mērķiem tā varēja tikt uzskatīta par šīs pašas grupas daļu. Šīs lietas apstākļos tāpat Komisijai ir bijis jāsecina, ka finanšu pārvedumi, kas veikti par labu citām šīs pašas grupas sabiedrībām, nekādi neietekmē *Pampus* maksātspējas novērtējumu.

- 322 Treškārt, no tikko norādītajām kļūdām vērtējumā izriet, ka Komisijai nebija pamata uzskatīt – kā tā to izdarījusi apstrīdētajā lēmumā –, ka naudas soda, ko tā bija paredzējusi uzlikt prasītājam, apmērs nevarēja ietekmēt to dzīvotspēju. Līdz ar to tikpat kļūdaini ir tās secinājums, ka attiecīgajam apmēram nav nozīmes to maksātspējas novērtēšanā.
- 323 Visbeidzot, ceturtkārt, prasītāju argumenti, ar kuriem tās tiecas pierādīt, ka to akcionāru iejaukšanās bija mazticama, izriet no nepareizas apstrīdētā lēmuma izlasīšanas un līdz ar to tie nav iedarbīgi. Proti, apstrīdētajā lēmumā Komisija nav konstatējusi, ka šāda iejaukšanās ir ticama, bet tā gan vienīgi pakārtoti norādīja, ka, tās ieskatā, prasītāju izdzīvošana nevar būt atkarīga no šādas iejaukšanās (skat. apstrīdētā lēmuma preambulas 1179. apsvērumu, kas izklāstīts šā sprieduma 271. punktā).
- 324 No iepriekš minētā izriet, ka, novērtējot prasītāju maksātspēju, Komisija ir pieļāvusi kļūdas, kas varētu likt atzīt apstrīdēto lēmumu par prettiesisku. Šāds konstatējums principā ir pamats, lai Vispārējā tiesa izvērtētu, vai šī iemesla dēļ un atbilstoši tam, ko lūdz prasītājas, būtu jāgroza tām uzliktā naudas soda apmērs. Tomēr, kā Komisija norādījusi tiesas sēdē, tās tā varētu arī nebūt, ja ģenerāldirektora 2011. gada 14. februāra vēstulē ietvertais vērtējums varētu tikt uzskatīts par faktisku un tiesisku pamatu noraidīt prasītāju iesniegto pieteikumu par naudas soda samazināšanu. Tā kā prasītājas apstrīd arī šo otro vērtējumu, ir jāpārbauda tā pamatotība.

2. Par 2011. gada 14. februāra vēstulē sniegtā prasītāju maksātspējas novērtējuma pamatotību

- 325 Ir jāatgādina, ka jaunais prasītāju pieteikums, kurā bija lūgts novērtēt to maksātspēju, no jauna tika noraidīts ar 2011. gada 14. februāra vēstuli tādu iemeslu dēļ, kas kontrastē ar apstrīdētajā lēmumā norādītajiem. Atbilstošās 2011. gada 14. februāra vēstules daļas ir formulētas šādi:

“2010. gada 12. augustā *WDI*, *WDV* un [*Pampus*] pieprasīja samazināt tām uzliktā naudas soda apmēru atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu naudas soda aprēķināšanai 35. punktā paredzētajiem nosacījumiem, kas piemērojami pēc analogijas to apgalvotās maksātspējas dēļ.

Pamatojoties uz šo pieteikumu un uz citu informāciju, ko procesa dalībnieki snieguši līdz 2011. gada 7. februārim, kompetenti Komisijas dienesti ir veikuši kontroli par šo informāciju un datiem un pārbaudījuši, ka iepriekš minētie trīs uzņēmumi nespēj samaksāt naudas sodus, kā tie apgalvo. Šie dienesti it īpaši ir analizējuši naudas sodu ietekmi uz šo trīs uzņēmumu dzīvotspēju, ņemot vērā arī to attiecības ar bankām un to akcionāriem, kā arī akcionāru spēju sniegt uzņēmumiem finansiālo palīdzību, lai tie varētu samaksāt ar [apstrīdēto lēmumu] uzliktos naudas sodus.

No šīs pārbaudes izriet, ka *WDI* nav sniegusi ne jaunu informāciju, ne arī jaunus pierādījumus, kas liecinātu, ka naudas soda 46 550 000 euro apmērā samaksa neatgriezeniski apdraudētu to dzīvotspēju. Gluži pretēji, no informācijas, ko *WDI* sniegusi līdz 2011. gada 7. februārim, izriet, ka tā spēj samaksāt naudas sodu pilnā apjomā. Mēs atsaucamies it īpaši uz prognozēm par neto naudas plūsmu nākamajos gados, ko Jūs mums esat pārsūtījuši attiecībā uz *WDI*: 13,3 miljoni euro 2011. gadam (tostarp 1,37 miljoni ilgtermiņa aizdevuma atmaksai), 17,7 miljoni euro 2012. gadam (tostarp 0,7 miljoni ilgtermiņa aizdevuma atmaksai), 14,8 miljoni euro 2013. gadam; 21,5 miljoni euro 2014. gadam, 22,3 miljoni euro 2015. gadam un 25,4 miljoni euro 2016. gadam. Šīs neto naudas plūsmas prognozes izriet no analīzes par pozitīvu naudas plūsmu pašreizējās darbībās un par ierobežotajiem ieguldījumiem. *WDI* nav pierādījusi, ka ar tik labām naudas plūsmas prognozēm tā nebūtu spējīga samaksāt naudas sodu.

Šajās naudas plūsmas prognozēs nav ņemti vērā atmaksājumi, kaut vai tie būtu daļēji, par aizdevumiem, ko *WDI* piešķirusi tai piederošajām sabiedrībām, lai gan šāda atmaksa nevar tikt izslēgta. Turklāt no sniegtās informācijas izriet, ka *WDI* bankas varētu izsniegt ar *WDI* materiālo pamatlīdzekļu ķīlu nodrošinātu aizdevumu.

Mēs uzskatām arī, ka šajā gadījumā nav nepieciešams pārbaudīt *WDV* un [*Pampus*] maksātspēju, jo *WDI*, kura ir vienīgā *Pampus* grupas sabiedrība, kam uzlikts pienākums pilnībā atmaksāt naudas sodu 46 550 000 euro apmērā, spēj finansēt visu šo naudas sodu vai iegūt bankas galvojumu par šo pašu kopējo summu. Uzskatām, ka ar provizorisku maksājumu vai galvojumu, kas būtu pieņemams Komisijas grāmatvedības dienestiem un kas segtu summu 46 550 000 euro apmērā visā tiesvedības laikā, pietiktu Komisijai, lai nodrošinātu trīs attiecīgo uzņēmumu individuālu un solidāru parādu līdz tiesvedības pabeigšanai.

Es gribētu arī uzsvērt, ka, mūsu skatījumā, neviens no uzņēmumiem līdz šim nav pierādījis cēloniskarību vai skaidru saikni [apstridētā lēmuma] 1179. punkta izpratnē starp uzlikto naudas sodu un it kā ļoti sarežģītu *WDI* finansiālo stāvokli. Tieši pretēji, informācija, kas tikusi sniegta Komisijai laikposmā starp [apstridētā lēmuma] pieņemšanu un 2011. gada 7. februāri, skaidri liecina, ka pēc paziņojuma par iebildumiem paziņošanas *WDI* piešķīra aizdevumus trešajiem *Pampus* grupas uzņēmumiem, nenosakot aizņēmējiem atmaksas plānus. Šie aizdevumi aptuveni 115 miljonu euro apmērā krietni pārsniedz *WDI* uzlikto naudas soda apmēru.

Līdz ar to vēlos Jūs informēt, ka, rūpīgi izskatījuši informāciju un datus, ko Jūs esat snieguši laikposmā starp apstridētā lēmuma pieņemšanu un 2011. gada 7. februāri, mēs neredzam nevienu iemeslu pārskatīt vai samazināt *WDI*, *WDV* un [*Pampus*] saskaņā ar [apstridētā lēmuma] 2. pantu uzlikto naudas sodus un tādējādi apmierināt Jūsu pieteikumu.”

- 326 Lai apstridētu 2011. gada 14. februāra vēstulē ietverto argumentāciju, kurā galvenokārt ņemtas vērā prognozes par *WDI* neto naudas plūsmu, prasītājas būtībā norāda, ka ar šo vienīgo kritēriju nevarot tiks pamatots novērtējums par uzņēmuma maksātspēju no 2006. gada pamatnostādņu 35. punkta viedokļa.
- 327 Ir taisnība, ka neto naudas plūsmas prognozes ir pilnībā nedrošas un ka uzņēmuma maksātspējas novērtējums nevar būt atkarīgs tikai no tām. Tomēr pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, ar šo nedrošo raksturu vien nepietiek, lai apšaubītu secinājumus, kas varētu tikt izdarīti no informācijas, ko tās sniegušas saistībā ar savu pieteikumu par to maksātspējas atkārtotu novērtēšanu, attiecībā uz *WDI* spējas gūt peļņu ticamību.
- 328 Turpretim prasītājas pamatoti norāda, ka, lai noraidītu to pieteikumu par naudas soda samazināšanu, ģenerāldirektors nedrīkstēja abstrahēties no fakta, ka, uzrādot daudzus atteikumus no bankām, kas tām jau bija izsniegušas aizdevumus, kā arī uzrādot vairākus finanšu analīzes ziņojumus, prasītājas ir sniegušas pietiekamus pierādījumus tam, ka tās nespēj nedz samaksāt ar vienu pārskaitījumu kopējo tām galu galā uzlikto naudas sodu summu, kāda tā izriet no pirmā lēmuma par grozījumiem, nedz arī iegūt finansējumu vai pat bankas galvojumu par šo summu.
- 329 Šajā ziņā, kā to jau konstatējis pagaidu noregulējuma tiesnesis (rikojums *Westfälische Drahtindustrie* u.c./Komisija, minēts 65. punktā, EU:C:2011:178, 35. un 43. punkts), prasītājas ir iesniegušas vairāk nekā desmit motivētus atteikumus izsniegt aizdevumu un ir jāpresumē, ka banka, pieņemot lēmumu – pozitīvu vai negatīvu – par pieprasījumu izsniegt kredītu vai galvojumu, vienmēr cenšas īstenot tās kā kredītiestādes pašas intereses un turklāt tai būtu jārikojas savu akcionāru interesēs.
- 330 Turklāt iemesli, kuru dēļ ar motīviem, kas attiecas uz finanšu pārvedumiem grupas iekšienē, šajā gadījumā nevarēja pietikt, lai pamatotu prasītāju iesniegtā pieteikuma par naudas sodu samazināšanu noraidījumu, ir izklāstīti šā sprieduma 316.–321. punktā.
- 331 Līdz ar to, noraidot prasītāju iesniegto pieteikumu par to maksātspējas atkārtotu novērtēšanu, ģenerāldirektors ir pieļāvis kļūdas, kas var likt atzīt 2011. gada 14. februāra vēstuli par prettiesisku.

332 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija ir izdarījusi kļūdas, divos posmos novērtējot prasītāju maksāspēju. Šīs kļūdas ir pamats, pirmkārt, atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā prasītājam ir uzlikts naudas sods, un 2011. gada 14. februāra vēstuli un, otrkārt, Vispārējai tiesai īstenot savu neierobežoto kompetenci.

3. Par Vispārējās tiesas neierobežotas kompetences īstenošanu

333 Kā atgādināts šā sprieduma 286.–303. punktā, 2006. gada pamatnostādņu 35. punktā paredzētie nosacījumi izriet no judikatūras un nekas neliedz Vispārējai tiesai, lai gan tai nav saistošas Komisijas pieņemtās vispārīgās vadlīnijas (skat. šā sprieduma 227. punktu), piemērot šos pašus nosacījumus, īstenojot savu neierobežoto kompetenci.

334 Tā kā pirmo četru prasības pamatu pārbaudē nav konstatēta neviena kļūda, kas varētu likt atzīt apstrīdēto lēmumu par prettiesisku, un tā kā Vispārējā tiesa neredz nekādu iemeslu prasītājam uzlikto naudas sodu apmēru, kāds tas noteikts apstrīdētā lēmuma 2. panta 8. punktā, uzskatīt par nepiemērotu, jaunais prasītāju maksāspējas novērtējums ir jāveic, ņemot vērā minēto apmēru.

335 Turklāt, lai nodrošinātu novērtējuma, kas tiek veikts attiecībā uz uzņēmuma maksāspēju saistībā ar tam uzliekamā naudas soda apmēru, lietderīgu iedarbību, Vispārējai tiesai, kad tā plāno īstenot savu neierobežoto kompetenci, ir jāizvērtē situācija, kāda tā ir tās nolēmuma pieņemšanas dienā (skat. šā sprieduma 109. un 302. punktu), ņemot vērā dokumentus, ko lietas dalībnieki varētu tai iesniegt līdz mutvārdu procesa pabeigšanai, ievērojot 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 48. pantā paredzētos pieņemamības nosacījumus.

336 Šajā ziņā lietas dalībniekiem ir bijusi iespēja pievienot lietas materiāliem dokumentus, kas ir vēlāki par rakstveida procesa pabeigšanas datumu un uz kuru esamību tie abi atsaukušies atklātās tiesas sēdes laikā. Tie ir izmantojuši šo iespēju, un katrs no tiem iesniedza apsvērumus par minētajiem dokumentiem. Katrs lietas dalībnieks turklāt ir sniedzis savu viedokli par pretējās puses apsvērumiem.

337 Prasītājas apgalvo, ka visnesenāko datu analīze liecinot, ka tām nav pietiekamas likviditātes, lai nodrošinātu naudas soda, kas tām uzlikts apstrīdētajā lēmumā, samaksu pilnā apjomā. Tāpat tās nevarot paļauties uz iespēju vērsties pie kredītiestādēm. Šajos apstākļos naudas soda iekasējamība izraisot to likvidāciju, kuras ietvaros Komisijas parāda prasījumam nebūtu prioritātes.

338 Iestādes, kas tām jau bija izsniegušas kredītus, neesot gatavas palielināt to atbalsta apjomu, kā par to liecinot šo iestāžu atteikums pagarināt kredītiespēju izmantošanas laiku, ko prasītājas pieprasīja uz trim gadiem 2013. gadā. Tādējādi bankas esot piekritušas prasītājam piešķirtās kredītlīnijas pagarināt tikai no 2014. gada 14. septembra līdz 2015. gada 30. novembrim.

339 Turklāt prasītājam neesot izdevies pārdot savus aktīvus, ar ko, izmantojot iegūto summu, tās cerēja ietekmēt saistību apjoma samazināšanas procesu. Šī situācija liecinot par zemesgabalu un iekārtu zemu rentabilitāti un tātad par to aktīvu zemu vērtību, no kuriem tās paredzēja atbrīvoties.

340 To grāmatvedības bilances stāvokļa uzlabošanās lielā mērā esot izskaidrojama ar rezervju, ko tās bija izveidojušas naudas soda samaksas nolūkam, reintegrēšanu. Turklāt *Pampus* saistību apjoma samazināšanas process neietekmējot to maksāspēju. Turklāt iedarbība, ko rada nodokļa sloga samazināšanās, kuru izraisīja amortizācija saistībā ar pirms pieciem gadiem izdarītajiem ieguldījumiem, drīz beigsies.

341 Pakāpeniskie maksājumi, kuri tām esot jāveic atbilstoši iepriekš 65. punktā minētajam rīkojumam *Westfälische Drahtindustrie u.c./Komisija* (EU:T:2011:178), veidojot ikgadējo finanšu slogu 3,6 miljonu euro apmērā, kas liedzot tām veikt vajadzīgos ieguldījumus, lai saglabātu savu konkurētspēju.

- 342 Prasītājas uzskata, ka to likvidācija izraisītu to aktīvu vērtības zudumu. To ieskatā, esot jāsecina, ka gadījumā, ja kāds vienīgais pircējs būtu iecerējis tās pārpirt, to aktīvu vērtība būtu tūlīt samazinājusies par aptuveni 25 %.
- 343 Visbeidzot, neesot jāņem vērā *Penta/Equinox* grupas paziņojumi attiecībā uz prasītāju bilances ilgtspēju, jo šie paziņojumi esot sniegti ar imidžu saistīto bažu dēļ un nesniedzot nekādas ticamības garantijas.
- 344 Līdz ar to prasītājas norāda, ka Vispārējai tiesai būtu ievērojami jāsamazina naudas soda apmērs, jo samazinājuma kumulēšana ar maksājumu pakāpenisku veikšanu var notikt tikai izņēmuma kārtā. Prasītāju ieskatā, jebkāds naudas sods varētu tikt samaksāts neatkarīgi no tā apmēra, ja samaksa varētu tikt veikta pa daļām pietiekami ilgu laikposmu. Turklāt Vispārējai tiesai par atskaites punktu esot jāņem datums, kurā Komisija veikusi to maksātspējas novērtējumu, jo citādi tiktu pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips tāpēc, ka pārējo uzņēmumu maksātspēja tikusi veikta šajā pašā datumā.
- 345 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem.
- 346 Vispirms ir jākonstatē, ka ar iepriekš 65. punktā minēto rīkojumu *Westfälische Drahtindustrie* u.c./Komisija (EU:T:2011:178) prasītājam tika piespriests provizoriski samaksāt 2 miljonus euro, kā arī veikt ikmēneša maksājumus, kuri veido papildu ikgadējo slogu 3,6 miljonu euro apmērā. Nav strīda par to, ka prasītājas līdz šim ir izpildījušas šo pienākumu, lai gan jautājums par to, vai to finansiālais stāvoklis ļauj tām samaksāt naudas sodu, attiecas tikai ne vairāk kā uz divām trešdaļām no summas, kas sākotnēji tika noteikta *WDI*. Proti, ir skaidrs, ka jau samaksātās summas atbilst vairāk nekā 15 miljoniem euro.
- 347 Tāpat ir zināms, ka 2011.–2013. gadā prasītājas veica savu restrukturēšanu, kuras iznākumā *Pampus* atbrīvojās no parādiem kredītiestādēm. Komisija turklāt norāda – un prasītājas nav apgalvojušas pretējo –, ka no prasītāju Komisijai adresētās 2014. gada 28. maija vēstules izriet, ka *Pampus* grupas kopējais saistību apjoms ir samazinājies no 350 miljoniem euro 2010. gadā līdz 160 miljoniem euro 2013. gadā, tostarp atteicoties no parādiem, kas pastāvēja attiecībā uz kredītiestādēm, un veicot parādu apmaiņu (*swap*) ar ieguldītāju *Penta/Equinox*, kurš tolaik plānoja kļūst par grupas iegādātāju, tās parādus pārvēršot par kapitāla daļām. Šajā ziņā *Penta/Equinox* publicēja paziņojumu presei, kuru uzrādījusi Komisija un saskaņā ar kuru *Penta/Equinox* uzskatīja, ka prasītāju bilance ir “ilgtspējīga” (*sustainable balance sheet*).
- 348 Komisija tāpat norāda – bez iebildumiem –, ka prasītājas ir pārdevušas tām piederošās citu sabiedrību kapitāla daļas, iegūto summu izmantojot, lai samazinātu to saistību apjomu. Tāpat nav strīda par to, ka kopš apstrīdētā lēmuma pieņemšanas prasītājam piešķirtās kredītlīnijas tika katru reizi pagarinātas pirms to darbības termiņa beigām. Komisija norāda arī, ka prasītājam ir izdevies samazināt savas ražošanas izmaksas, gan sarunājot labvēlīgākus komerciālus nosacījumus (konsignācijas preču krājumi pie to klientiem, to piegādātāja piešķirtais samaksas termiņa pagarinājums), gan noslēdzot vienošanās ar to darba ņēmējiem ar mērķi samazināt darba izmaksas.
- 349 No 2013. gada pārskatiem, ko lietas dalībnieki pievienojuši lietas materiāliem, tāpat izriet, ka *WDI* darbības perspektīvas gan attiecībā uz pasūtījumu prognozēm, gan uzņēmuma dzīvotspēju bija labvēlīgas.
- 350 Pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, ir jāsecina, ka visi šie netiešie pierādījumi liecina par to finansiālo un komerciālo partneru uzticību attiecībā uz prasītāju dzīvotspēju; savukārt, kā atgādināts šā sprieduma 288. punktā, pieteikuma iesniedzējam uzņēmumam ir jāpierāda, ka tā finansiālais stāvoklis ir tāds, ka tam uzliktā naudas soda samaksa izraisītu tā aktīvu vērtības pilnīgu zudumu. Pašas prasītājas taču norāda, ka hipotētiskā gadījumā, ja naudas soda samaksas dēļ tās tiktu likvidētas, būtu sagaidāms, ka to aktīvu vērtība samazināsies par aptuveni 25 %, ko nevar uzskatīt par pilnīgu vērtības zudumu.

- 351 Papildus tam kā neiedarbigis ir jānoraida prasītāju arguments par to, ka tām neesot vajadzīgas likviditātes, lai samaksātu naudas sodu, jo nekāds naudas soda samazinājums nevar tikt piešķirts šī motīva dēļ.
- 352 Turklāt, kā konstatēts šā sprieduma 347. un 348. punktā, prasītājiem 2011.–2013. gadā ir izdevies samazināt savu saistību apjomu par summu, kas katru gadu bija lielāka nekā sākotnējais naudas soda apmērs, savukārt kredītiestādes joprojām bija piekritušas pagarināt piešķirto kredītiespēju darbību. Šajos apstākļos prasītāju apgalvojumu, ka neviena kredītiestāde vairs nebūtu gatava tās atbalstīt gadījumā, ja tām tiktu pieprasīts samaksāt atlikušo naudas soda summu, nevar atzīt par pierādītu, neskarot iespēju prasītājiem lūgt Komisiju, lai tā pati tām piešķirtu samaksas atvieglojumus.
- 353 Turklāt ar prasītāju nespēju atrast pircējus visiem aktīvu elementiem, attiecībā uz kuriem tās apgalvo, ka daži elementi nav pietiekami rentabli, nevar pietikt, lai pierādītu to nespēju uzņemt naudas soda samaksu.
- 354 Runājot par prasītāju argumentu, ka to rezultātu uzlabošanās ir izskaidrojama ar rezervju, ko tās bija izveidojušas naudas soda samaksas nolūkam, reintegrēšanu, ir jānorāda – līdzīgi Komisijas viedoklim –, ka šī reintegrēšana atbilst summām, kas jau samaksātas provizoriski, izpildot iepriekš 65. punktā minēto rīkojumu *Westfälische Drahtindustrie u.c./Komisija* (EU:T:2011:178), un ka rezerves, kas atbilst summām, kuras vēl būs jāmaksā gadījumā, ja Vispārējā tiesa noraidīs to prasību, nav pārņemtas.
- 355 Attiecībā uz negatīvām sekām, ko izraisa naudas soda samaksa, ir jāatgādina, ka uzņēmuma iespējas saņemt samazinājumu tā maksāspējas trūkuma dēļ mērķis ir nevis novērst jebkādas nelabvēlīgas sekas, kas varētu rasties naudas soda samaksas dēļ, tostarp pat tā likvidāciju, bet gan tikai novērst šādā gadījumā tā aktīvu pilnīgu zudumu.
- 356 Runājot par prasītāju argumentu, ka esot pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips, jo Vispārējā tiesa izvērtējot to maksāspēju nolēmuma pieņemšanas datumā, kamēr pārējo uzņēmumu maksāspēja tikusi veikta apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā, tas ir noraidāms. Proti, prasītāju situācija nav līdzīga pārējo uzņēmumu situācijai, kuri nav cēlušies prasību, apstrīdot Komisijas sniegto to maksāspējas novērtējumu, tostarp tādēļ, ka konkrētajā lietā apstāklim, ka prasītājas ir cēlušas šo prasību un ka ticis daļēji apmierināts to pieteikums par pagaidu noregulējumu, ir tādas sekas, ka tām uzliktā naudas soda pilnā apjoma iekasējamība ir apturēta līdz šī sprieduma pasludināšanai.
- 357 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājiem nav pamata apgalvot, ka tām ir jāpiešķir naudas soda samazinājums to maksāspējas dēļ – ievērojot motīvus, kas ir analogi tiem, ko paredzējusi Komisija pamatnostādņu 35. punktā.
- 358 Līdz ar to, pirmkārt, ir jāatceļ apstrīdētā lēmuma 2. panta 8. punkts, kā arī 2011. gada 14. februāra vēstule un, otrkārt, jāpiespriež prasītājiem samaksāt naudas sodu tādā pašā apmērā, kādā naudas sods tām uzlikts apstrīdētajā lēmumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 359 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 3. punktam, ja lietas dalībniekiem nolēmums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tomēr Vispārējā tiesa, ja to pamato lietas apstākļi, var nolemt, ka lietas dalībnieks papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina daļu no pretējās puses tiesāšanās izdevumiem. Šīs lietas apstākļos ir jānospiež, ka prasītājas sedz pusi savu tiesāšanās izdevumu un ka Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina pusi prasītāju tiesāšanās izdevumu, ieskaitot tos, kas ir saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospiež:

- 1) izbeigt tiesvedību lietā par šo prasību daļā attiecībā uz ar Komisijas 2010. gada 30. septembra Lēmumu C(2010) 6676, galīgā redakcija, *Westfälische Drahtindustrie GmbH* un *Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG* piešķirto naudas soda samazinājumu;
- 2) atcelt Komisijas 2010. gada 30. jūnija Lēmuma C(2010) 4387, galīgā redakcija, par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/38344 – Priekšspriegojuma tērauds), kurā grozījumi ir izdarīti ar Komisijas 2010. gada 30. septembra Lēmumu C(2010) 6676, galīgā redakcija, un Komisijas 2011. gada 4. aprīļa Lēmumu C(2011) 2269, galīgā redakcija, 2. panta 8. punktu;
- 3) atcelt Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora 2011. gada 14. februāra vēstuli;
- 4) piespriest *Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co.* un *Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co.* solidāri maksāt naudas sodu EUR 15 485 000 apmērā;
- 5) piespriest *Westfälische Drahtindustrie* un *Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co.* solidāri maksāt naudas sodu EUR 23 370 000 apmērā;
- 6) piespriest *Westfälische Drahtindustrie* maksāt naudas sodu EUR 7 695 000 apmērā;
- 7) pārējā daļā prasību noraidīt;
- 8) *Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co.* un *Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co.* sedz pusi savu tiesāšanās izdevumu, ieskaitot tos, kas ir saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību. Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina pusi *Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co.* un *Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co.* tiesāšanās izdevumu, ieskaitot tos, kas ir saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 15. jūlijā.

[Paraksti]